

РІК LXX, Ч. 9

ВЕРЕСЕНЬ – 2013 – SEPTEMBER

№ 9, VOL. LXX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXX ВЕРЕСЕНЬ Ч. 9

Головний редактор – **Лідія Слиж**
Англомовний редактор – **Олеся Валло**
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXX SEPTEMBER № 9

Editor-in-chief – **Lidia Slysh**
English-language editor – **Olesia Wallo**
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Вересневий календар	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Лариса Дармохвал. З минулим у майбутнє	4
Лідія Слиж. Наша сучасниця: Марія Гнатюк	6
Ольга Кузишин. Крокує юнь твоя, Україно	8
Таня: Люблю тебе, моє місто франкове	8
Lidia Bilous. The Planning of a Convention	9
Olha Rudyk. A Perfect Baba	10
Діяльність округ та відділів СУА	11
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	14
Датки на УКУ	15
Olesia Wallo. Contemporary Life of Lesya Ukrainka's Dramas	16
Olena Jennings. Review of Yara's <i>Fire. Water. Night.</i>	17
Людмила Вусик. Легендарна українка	18
Our Creative Readers: Iryna Pyskir-Bilak	22
Бруно Ферреро. Усмішка	23
Хрестиківка	24
Вісті зі Стипендійного бюро	25
Доброчинність	26
Увійшли у вічність	28
Наша обкладинка / Our Cover Artist	30
Довкола світу: Пейзажі від Олени Онуфрив	31
Ihor Magun. Your Health in a Crystal Ball	32
Маріянна Онуфрик. Бабине літо	33
Святослав Левицький. Ярko і Том	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Олена Онуфрив. *Золоті поля.*

On the cover: Olena Onufriv. *Golden Field.*

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- **PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY** – there is no charge.
- There is no charge for **MEMORIAL NOTICES** and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all **ARTICLE** submission is the **10th of each month.**
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2013 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: **Оля Стасюк**

Канцелярійні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

**203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706**

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

Вересневий календар

Перегоргаючи сторінки історичного українського календаря, мимоволі стискається серце біллю, – більшість з них, хоча і не обрамлені чорним, вселяють сумні роздуми.

Вже 1-ше число вересня нагадує нам про невігойні і досі рани, завдані Другою світовою війною, коли з початком осені дві тоталітарні держави, фашистська Німеччина і комуністична імперія зла, розпочали криваву бійню за світове панування. Незаперечним фактом спільного злочину у розв'язанні Другої світової війни є «Договір про дружбу і кордони між СРСР та Німеччиною», підписаний у Москві в тому ж вересні, 28. 1939 р. Їх спільний військовий парад у Бресті, де над трибуною красувалися свастика та серп і молот, подальший поділ Східної Європи.

17 вересня в Галичину вдерлася голодна і обдерта орда «червонозоряних «освободітелей». Скільки біди, горя, сліз принесла ця окупаційна влада населенню Західної України за неповних два роки панування неможливо перелічити! Масові репресії, забиті тюрми, де в страшних муках гинув цвіт нації, вбивства невинних, в тому числі і дітей та підлітків, вивози на «лучшіє землі» на холодну і голодну смерть. Виселяли навіть зовсім невинних, що на свою біду володіли добрими будинками, для загарбання їх добра.

Згадаймо у вересні і про закатованого в совєцькому концтаборі українського поета Василя Стуса (4 вересня 1985 р.). Згадаймо Патріарха УКЦ Йосифа Сліпого, який відбув 17-річну московсько-більшовицьку каторгу, а з ними і всіх мучеників в комуністичній імперії зла.

Червоними літерами відзначимо у календарі вересня 120-ліття газети «Свобода». 15 вересня 1893 р. у місті Джерсі Ситі вийшло перше число найстарішого українського часопису в Північній Америці, газети Українського Народного Союзу, заснованого теж у вересні 1894 р. Значення цієї газети у житті української еміграції всіх часів і «хвиль» трудно переоцінити. Хочу процитувати необхідність народження газети «Свобода» одного з колишніх її редакторів Любові Коленської: «...Першу еміграцію з материка, переважно з Карпат і передгір'я, виштовхнули злидні... Здебільшого вони були неписьменні, національно мало свідомі. Їх на початках ледве цікавили громадська праця і культурні розваги, але всі вони були ревні вірні рідной Церкви... І поруч з рідною церквою їх вирятувала «Свобода», вирятувала з темної, злиденної безодні. Закликами, статтями повідомленнями, порадами вона гуртувала їх разом, скріплювала на душі, обтерла не одну сльо-

зу, у неписьменних збуджувала охоту навчитись грамоти, спонукала прокидатись з національної летаргії, боронила їх від кривди...». Вітаємо творчий колектив газети «Свобода» з ювілеєм!

У вересні починається новий навчальний рік у школах. Пам'ятаймо, щоб наша українська діаспора в Америці зберегла свою ідентичність, мусимо вчити дітей і внуків української мови. Легше це завдання здійснювати там, де є школи українознавства. Якщо такої школи у вашій околиці немає, то при бажанні можна або самому навчити дитину писати і читати по-українськи, або звернутися до осіб, що проживають у вашій місцевості і добре володіють українською мовою. Вони з радістю допоможуть вам.

Хочу поділитися приємними враженнями з подорожі в Україну, де ознайомилася з діяльністю Школи шляхетної українки у Львові і Коломиї, які функціонують з 2009 року. Автором програми є пані Ростислава Федак, заступниця Голови Союзу Українок. У Львові Школа шляхетних українок існує при середній загальноосвітній школі № 72 в Сихівському районі міста. Спонсором цієї школи є Почесна членка СУА пані Ірина Руснак з Рочестера, США.

Голова Союзу Українок Коломийщини пані Марія Гнатюк перейняла досвід п. Ростислави і така Школа діє в Коломиї. Пані Марія Гнатюк вважає, що «майбутнє України за молодими патріотами, освіченими, культурними, самодостатніми. А такими їх необхідно виховати. Наші вихованки – це вже в душі союзянки».

Програма школи включає теоретичні заняття, до яких входить соціально-гуманітарний цикл лекцій з основи гендерних знань, краєзнавства, економіки (плянування сімейного бюджету, ведення домашнього господарства), екології і здоров'я нації. Другий цикл лекцій включає етику (зокрема, християнську), норми етикету, культуру мови, культуру поведінки, косметологію, естетичне виховання, історію мистецтва (жінки в мистецтві). І третій цикл лекцій – «Моя оселя» (основи здорового способу життя, основи раціонального харчування, оформлення щоденного та святкового столу, сучасний молодіжний інтер'єр).

Практичні заняття включають набуття навиків з вишивання, гаптування, мережива, плетення герданів; як робити макіяж; кулінарні вміння (приготування страв та солодкого печива), хореографію. Круті столи передбачають такі теми: «Сучасна жінка – яка вона», «Моя родина», «Традиційні свята українців», «Скарби душі моєї» тощо. Дівчата отримують сертифікат про успішне завершення теоретично-практичного курсу у Школі шляхетних українок.

Лідія Служ, головний редактор.

Зазвичай, організації проводять річні збори своїх управ напередодні літніх відпусток, і Український Музей в Нью Йорку та Національна Рада Жінок США не стали винятком із цього правила.

Оскільки діючий голова Управи Українського Музею Микола Дармохвал після двох років на чолі музею не змагався за продовження терміну свого головування, на цю посаду була номінована і обрана Рената Голод, яка є членкою Управи Музею з 2011 року.

Пан Дармохвал відкрив збори і подякував директору музею Марії Шуст, її співпрацівникам та добровольцям за їхню працю та відданість справі. Він підсумував, що під час його каденції Управа Музею, як і раніше, звертала увагу на організаційні питання. Пан Дармохвал наголосив на необхідності пошуку нових потенційних членів та спонзорів і, що більш важливо, перегляду мети і завдань Музею.

Новообрана голова Управи Музею, професор Рената Голод, працює в Університеті Пенсільванії і є визнаною дослідницею та науковцем. У своїй короткій промові професор Голод нагадала, що «ми є не лише музеєм народного чи образотворчого мистецтва, ми – музей історії України» і додала, що Український Музей повинен ставити перед собою великі цілі, щоб рости і вдосконалюватися.

Приємною несподіванкою для присутніх на зборах членів музею стало надання титулу «Почесна Голова Українського Музею» Ользі Гнатейко за її десятилітнє головування в Українському Музеї та незаперечний вклад у його розвиток. Микола Дармохвал від імені Управи вручив пані Гнатейко почесну грамоту, додавши: «Ви завжди були і завжди будете душею цього Музею». Союз Українок Америки вітає Ольгу Гнатейко, як віддану членку 86-го Відділу СУА. За свою працю для нашої організації вона також була удостоєна звання «Почесна членка СУА».

Справа: Маріянна Заяць, голова СУА і Рената Голод, новообрана голова Управи УМ в Нью Йорку.

Як голова СУА, а, отже, і перша заступниця голови Екзекутиви Українського Музею, я подякувала панові Миколі Дармохвалу за два роки праці, позначені увагою до адміністративних справ музею, зміцненням роботи комітетів і розробкою формальних норм і процедур, необхідних для ефективного функціонування Музею. СУА бажає пану Дармохвалу міцного здоров'я та великих успіхів у його майбутніх починаннях.

У ході річних зборів Національної Ради Жінок США (НРЖ), які відбулися 28 червня, було обговорено святкування 125-річчя організації, заплановане на жовтень 2013 року. Як завжди, СУА подав річний звіт про свою діяльність, складений цього року Лідією Білоус, заступницею голови СУА для справ зв'язків. Тільки тоді, коли усе широке поле діяльності СУА підсумовується в одному документі, стає зрозуміло, як багато справ під силу нашої організації! Збори також відзначилися надзвичайно цікавою доповіддю про нещодавню і довгоочікувану подію в Нью Йоркському бюро НРЖ: відкриття старого сейфу. Цей сейф пов'язаний з іменем суфражистки Сюзен Б. Ентоні, засновниці НРЖ. «Associated Press» описали цю подію, яка відбулася 26 червня, так: «Керівники Центру лідерства серед жінок ім. Сюзен Б. Ентоні при Рочестерському

університеті скористалися послугами слюсаря, який і відчинив сейф. Ентоні, одна з піонерок руху за права жінок, яка боролася за право голосу, померла у 1906 році. Серед паперів, які знайшли у сейфі, були пожовклі податкові документи, а також свідоцтво про інкорпорацію, датоване 1931 роком і про оренду будівлі від 1990-их років. У сейфі також були фотографії настінних розписів, які були представлені суфражистками на світовій виставці у Чикаго в 1932 році. У білих рукавичках, Кетрін Черуллі (Catherine Cerulli), директор Центру лідерства серед жінок ім. Сюзен Б. Ентоні при Рочестерському університеті, витягла скриньку з копією дерев'яного молотка Сюзен Б. Ентоні, який вона отримала як головуюча на першому засіданні Міжнародної Ради Жінок у 1888 році. Копія виготовлена Смітсонівським інститутом". Так ми дізналися про захоплюючу сторінку історії Національної Ради Жінок!

Щодо справ, які безпосередньо стосуються СУА: під час засідання 22 червня Екзекутива СУА прийняла рішення про проведення міжокружної конференції СУА. Ця конференція відбудеться 5 жовтня 2013 року у домівці СУА в Нью Йорку, вона охопить округи та відділи Нью Йорку, Нью Джерсі, Філядельфії, Коннектикуту та Центрального Нью Йорку. Головними темами стануть організаційні та фінансові справи і питання ведення і збереження документації, однак серед цілей конференції – зміцнення ролі округ у структурі організації. Наприкінці липня повідомлення про заплановану конференцію було розіслано членам СУА.

Нижче Ви знайдете коротку інформацію про події та заходи, у яких взяли участь голова СУА і деякі представники Екзекутиви за період від середини червня до кінця липня:

КАЛЕНДАР ПОДІЙ:

- 12 червня – Збори Екзекутиви Українського Музею, останні за головування Миколи Дармохвала.
- 20 червня – Телефонна конференція з округними управами СУА та зв'язковою віддалених відділів.
- 22 червня – засідання Екзекутиви СУА в домівці СУА в Нью Йорку.
- 23 червня – Річні збори Управи Українського Музею: вибори нового голови та членів Управи.
- 26 червня – Телефонна конференція Управи Світового Конгресу Українців в рамках підготовки до 10-го конгресу, який відбудеться 20-22 серпня у Львові.
- 27 червня – Збори Екзекутиви Українського Музею, перші за головування професора Ренати Голод.
- 28 червня – Річні збори Національної Ради Жінок США, які відбулася в ООН-Плаза, Нью Йорк.
- 2 липня – Офіційна зустріч з послом Юрієм Сергєєвим у будівлі Місії України при ООН з участю Головної представниці СФУЖО до Організації Об'єднаних Націй, д-ром Мартою Кічоровською-Кебало.
- 8 липня – Збори Екзекутиви Українського Музею.
- 13 липня – Зустріч з Ольгою Зарічинською, заступницею керівника відділу розвитку Українського Католицького Університету, що пройшла на Союзівці в Кергонксоні, Нью Йорк.

Ми сподіваємося, що всі наші читачі чудово провели літо 2013 року і запрошуємо наших читачів і членок СУА підтримати проекти СУА цього року.

Щиро дякуємо!

Сердечно вітаємо

Олесю Валю

англомовного редактора журналу «Наше життя» з успішним захистом дисертації з української літератури в Іллінойському університеті м. Урбана-Шампейн та здобуття ступеня д-ра слов'янських мов та літератур. Бажаємо дальших творчих успіхів як в науковій діяльності, так і в редакції нашого журналу! Хай щастить!

Головна Управа СУА та редакція журналу «Наше життя»

З МИНУЛИМ У МАЙБУТНЄ

Незнищеність українського духу

Щорічне свято Наталії Кобринської в Болехові розширює обрії минулого, повертає із забуття пустинь письменниці, з якої виростають все нові імена, оживають факти із життя галицької письменниці та її оточення. Згадуючи минуле, ми говоримо про сучасне, дивимося в майбутнє, щоби не повторювати фатальних помилок, які руйнували українське суспільство.

Чи не тому в день 158-ої річниці від дня народження письменниці ми відкриваємо книжку Ірени Книш «Смолоскип у темряві», яка пише про Наталію Кобринську як громадянку, особу, що кинула виклик сучасності для того, аби жінка була гідно пошанована. Важливим є і той факт, що долю української жінки зв'язує Кобринська нероздільно з долею цілого народу, якому так довго загрожували занепад, знищення інтелігенції, її перехід у чужі табори, щоби служити сильнішим народам. Та, як пише Ірена Книш, «вибила година правдивого національного самопізнання: люди пізнали, що відриватися від свого кореня, значить самовільно позбавляти себе животворної сили, і що лиш на власному ґрунті може вирости правдива культура, і зачинали єднатися з народом».

... Цьогоріч Союз Українок, як завжди, попросив священника відправити панахиду на могилі письменниці. Було особливо приємно, коли на цвинтарі до нас приєдналися гості зі Львова та Конотопа. А виступ письменника Романа Горака, автора есею «Пустинь Кобринської» про Наталію Кобринську, її працю в ім'я майбутнього будив думку, кликав до праці на рідній ниві. Бо праця пробудження народу із летаргічного, того таємничого, незрозумілого, уявного сну потрібна і сьогодні. Бо це боротьба за українське слово, за українську школу, за кожен сторінку правди з історії України, за повернення всіх героїв України, що мали би стати прикладом служіння рідному краю. Це боротьба за те, щоби між нами не було перевертнів, лакеїв, які дозволяють ганьбити свій рід та чинити глум над собою. Це – боротьба за Шевченка, українського Пророка.

Літературний вечір, присвячений 158-ій річниці з дня народження Н. Кобринської і 130-літнього ювілею О. Дучимінської, розпочався піснею «Думи мої...» у виконанні солістки Наталії Пак.

Болехів, 2 червня 2013 р. Союзнянки біля пам'ятника Наталі Кобринської.

Зліва: Софія Броневиц, Лариса Дармохвал – голова Союзу Українок Болехівщини, Лідія Слиж – головний редактор журналу «Наше життя», Любов Болук, Лідія Красівська, Елеонора Шиян, Анна Дяків.

Невеликим заспівом літературного свята була сценка за твором Ольги Дучимінської «Сумний Христос», в якому бачимо, які страждання приносить людині її зневіра, збайдужіння, як руйнує землю, людину колесо війни, Першої світової. А все це і нищить віру в Бога, в людину, в землю, породжує безпам'ятство.

Свідками того великого лиха були і Дучимінська, і Кобринська.

Життєві дороги двох письменниць переплелися тут, у Болехові. Вони були добрими друзями понад 10 років, майже до смерті Н. Кобринської.

Своїй старшій приятельці О. Дучимінська присвятила новели "Сніг", "Легенда літньої ночі", статті "Наталія Кобринська", "Наталія з Озаркевичів Кобринська", "Мої спомини про Наталію Кобринську", "Борець за долю жінок", видала окремою книжкою нарис "На-

талія Кобринська як феміністка", згадує про неї в автобіографічній повісті "Весняні дні", у нотатках "Великодні спомини". З публікацій О. Дучимінської постає цілісний, найбільш повний на нині портрет Н. Кобринської. О. Дучимінська зуміла створити неповторний, живий портрет феміністки, письменниці, але насамперед людини, жінки з її болями і слабостями.

Про перше знайомство з Н. Кобринською Дучимінська пише: "Я пізнала Кобринську в найтяжчих хвиликах її життя. По своїй невдачі у Львові. Вона вернула у тиху закутину свого домика в Болехові, дуже прибиита, огірчена й пригноблена. Як тільки я приїхала в околиці Болехова, то зараз пішла до Неї".

"Спомини її на загал не були веселі, так як не веселе було її життя, відколи віддалася суспільній праці... Інші спомини, – пише О. Дучимінська, – переважно були з її змагань та переживань при феміністській праці. Ніколи вони не були гарні, ні спокійні. Усе була огірчена та зіртована. Найгірше відчувала свою останню невдачу у Львові. Мала великий жаль до тодішніх жінок і коли говорила про це, корчилася просто з болю. Говорила схвильовано: – Я їм хотіла себе цілу віддати – не хотіли! Так, я знаю! По моїй смерті будуть вони робити мені паради, ювілеї, свята. Але скажіть їм! Скажіть, що я цього не хочу, не потрібно від них нічого по смерті. Мене не буде, а ви їм скажіть усе... Не хочу ... нічого не хочу від них!

Все казала, що біль цей хіба скінчиться смертю. Тому на хресті казала собі написати: "Мене вже більше не болить". Ось розв'язка таємничого напису".

І Ольга Дучимінська виконала свій обов'язок перед Кобринською. Хоч самій випало пройти хресну дорогу з виміром у 105 років. Були в неї перші радощі, коли вийшли її збірки поетичних творів, мала щастя називати Івана Франка своїм великим учителем. А ще малою дівчинкою отримати від нього "Лиса Микита" з дарчим написом. Була щаслива в любові, в материнстві. Оплакала смерть спочатку двох малих дітей, пізніше чоловіка та дочку, останню радість. У роки біди не покинула рідну землю, хоч знала про репресії та знищення інтелігенції, українських патріотів радянською владою. Вперто рятувала музей етнографії від грабіжників-більшовиків у Львові. Перейшла арешт та камеру-одиначку, допити та знущання, Сибір. Пережила скитання бездомної на рідній, але стоптаній чужин-

цем землі. І вийшла з того з перемогою над злом... Бо не втратила найголовнішого – почуття любові до людини. В останні роки життя мріяла зібрати все, що написане було нею та опубліковане в різних журналах. Не змогла це зробити. Але ми вже маємо її збірку прозових творів, що має назву «Сумний Христос», яку видав Роман Горак і помістив там про письменницю статтю «Хресна дорога Ольги Дучимінської».

Колись їй, народній вчительці у пам'ятнику один молодий священик написав таке побажання:

Не жди, яка буде заплата, –
Не жди, а служи!

Ці слова, як пише сама О. Дучимінська, стали їй кличем.

Вона чекала, коли в нас, в Україні, будуть українці складати присягу, що не дадуть ні п'ядь української землі в руки ворога, що ні одна краплина крові в українській дитині не стане чужою, що блиску українського народу ніхто не ослабить, як це зробила чеська вчителька під час посвячення угольного каменя під пам'ятник Гуса, склавши присягу на вірність своїй землі.

Не діждалася!

Належала до тих, які зовсім не чекали похвал, а тим паче слави. Виконувала свій обов'язок перед рідним народом, і тому була щасливою, бо любила людей.

Померла 24 вересня 1988 року. Просила поставити на могилі хрест і терновий вінок, переплетений привезеним з табору колючим дротом і рідною калиною. Чисте-пречисте небо, сонце на передвечірньому пружі, осінні квіти і тужлива пісня її товариша Богдана Лепкого «Чуєш, брате мій» – усе, що могли в цю останню хвилину земного побуту їй дати світ і люди. «Треба любити людей», – були останні її слова.

Любити!

У свій 130-ий ювілей О. Дучимінська знову у Болехові. Знову оживають її твори про Апостолку жіночого руху у фільмі «Дивосвіт Кобринської», демонстрацією якого завершується літературне свято.

А нам всім братися до роботи, наближати час, щоб в нашому маленькому містечку на відкритті пам'ятника Михайлові Гаврилку склала дівчина присягу, про яку мріяла О. Дучимінська.

*Лариса Дармохвал,
м. Болехів, Україна.*

МАРІЯ ГНАТЮК

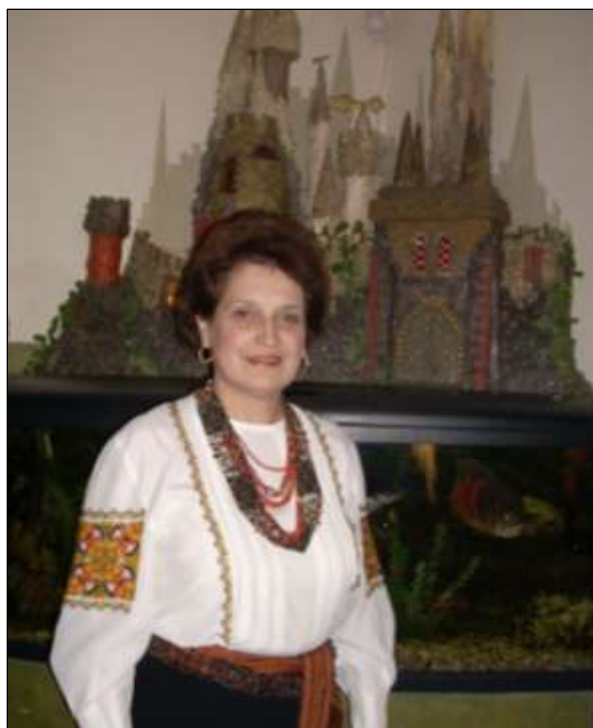
В журналі «Наше життя» в червні ц.р. була надрукована надзвичайно цікава дослідницька праця Марії Гнатюк (в скороченому варіанті) «Рідномовне жіноче шкільництво в Коломиї в міжвоєнний період 1919-1939 рр.», яку варто видати окремою книжкою. Особисто з пані Марією я познайомилася під час зустрічі з членками осередку Союзу українок Коломийщини в травні ц. р., головою якого є ця життєрадісна, енергійна, цілеспрямована жінка.

Марія Гнатюк – викладач інформатики та християнської етики в Коломийському природничо-математичному ліцеї, випускниця Львівського державного університету ім. Івана Франка. Закінчила музичну школу гри на скрипці у відомого викладача Галини Грабець. Протягом останніх 20 років співала в Народному хорі “Просвіта”.

З великою любов’ю і ніжністю розповідає пані Марія про свою родину: чоловіка Богдана, вчителя за фахом; дочку Ольгу, викладача української і чужоземної мови та літератури у Львівській музичній школі-десятирічці ім. Соломії Крушельницької; сина Дмитра і синову Оленку, а особливо про улюблених внуків Миколку (8 р.) і Богданчика (5 р.), які також виховуються в українському патріотичному дусі.

“Мене родина дуже підтримує в праці Союзу українок. Чоловік завжди допомагає тоді, коли потребуємо чоловічих рук. Дочка, ще будучи студенткою, була членкинею нашої організації і брала участь у Конгресі СУ у 1994 році, який один день проходив і в Коломиї. Мама Іванна, якій 83 роки, також ще активна і морально дуже підтримує Союз українок. Це завдяки мамі і її товарищі в Америці з 65-го Відділу СУА п. Софії Лонишин, налагодилися дружні взаємні стосунки між нашими організаціями”, – щиро розповідає п. Марія.

Далі М. Гнатюк згадує, що Союз українок Коломийщини офіційно віродився 24 травня 1989 р. В той час було дуже велике духовне піднесення. Першою до неї звернулася з пропозицією про відновлення СУ Христина Машталер, викладач музичної літератури в музичній школі. “Звичайно, я радо погодилася, бо було велике бажання щось зробити важливе. Це якраз було мені і до душі, і по духу. Так я стала членкинею Союзу українок

Марія Гнатюк, голова Союзу українок Коломийщини.

Коломийщини. Була делегатом I-го з’їзду українок України в Києві”, – з гордістю признається пані Марія.

За час діяльності відродженої жіночої організації були важливі події, які запам’яталися надовго. У 1995 р. на будівлі туберкульозного диспансеру, поруч якого колись містилася редакція журналу “Жіноча доля”, було урочисто відкрито меморіальну дошку патронці СУ Коломийщини Олені Кисілевській (головою СУ в Коломиї в той час була Наталя Монастирська). Змістовні вечори пам’яті Мілені Рудницькій, Уляні Кравченко, Марійці Підгірянці, Олені Кисілевській і ін. Коломийський осередок СУ опікувався поетом-дисидентом, лауреатом Державної премії ім. Т. Шевченка Тарасом Мельничуком.

Подія, яка запам’яталася Марії Гнатюк назавжди – це зустріч на межі Львівської та Івано-Франківської областей Кардинала Івана Любачівського, якому вона вручала коровай від Союзу українок Коломийщини, а бочечку з медом п. Галина Демчинова.

На початках союзянки вели велику працю у військових частинах на Різдво і Великдень.

“Свято до Дня Матері, де я виконувала роль Матері-України, стало для мене справжнім випробуванням, бо не було слів, а тільки мімікою треба було відтворити історичні події

Травень, 2013 р., Коломия. Зустріч союзнок Коломийщини з Лідією Служ, головним редактором журналу "Наше життя" (перша зліва).

на сцені", – з приємністю згадує п. Марія.

Союз українок бере участь у спільних заходах з іншими патріотичними громадськими організаціями. У 2007 році 15 травня СУ разом з Конгресом української інтелігенції Коломийщини зорганізували і провели перший Конгрес жінок Коломийщини "Жіноча доля: традиції і перспективи", присвячений Дню Матері та 100-літньому ювілеєві Ірини Вільде, яка з 1924 по 1939 р. працювала в редакції журналу "Наша доля". Союзнянки запросили успішних жінок Коломиї, які досягли успіху в роботі, науці, родині, мистецтві. Зібралися союзнянки з цілої області. Це було свято для душі і ділові виступи очільниць організацій і установ. Матеріали Конгресу вийшли окремою книгою тиражем 100 примірників.

Завдяки старанням Марії Гнатюк СУ отримав в подарунку від Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ св.п. владика Миколи Сімкайла приміщення для домівки СУ. З великою радістю і вдячністю союзнянки прийняли цей щедрий дар. В домівці СУ мене приємно вразила виставка вишиваних взорів сорочок з власної колекції Марії Гнатюк, виставка витинанок мисткині Марії Киращук, а також виставка ручних робіт Юлії Долінської «Шевченкіана», присвячена 200-річчю Великого Кобзаря. Тепер союзнянки плянують зробити в домівці куток Олени Кисілевської, їхньої патронки, а також відкрити бібліотеку жіночого руху.

З великим успіхом зусиллями союзнянок було організовано і проведено спільно із студентською молоддю вечір "Шануймо укра-

їнську моду", на якому було представлено генезу українського костюму на сцені у вигляді слайдів, а також демонстрація одягу, виконаного учасницями – студентками коледжу. Глядачами були молоді люди, студенти і учні різних навчальних закладів, а також союзнянки з осередків СУ (сіл: Корнич, Спас, Отинія, Нижній Березів) та з обласного відділу СУ.

З нагоди 20-річчя відновлення Союзу українок в Коломиї та 770-річчя першої писемної згадки про Коломию у 2011 році побачив світ комплект листівок «Творимо українську моду» з моделей українського народного одягу з журналу «Нова хата» за 1924-1939 рр. Автором цього проекту була Марія Гнатюк.

Разом з бібліотеками та музеями міста союзнянки Коломиї організовують ювілейні відзначення постатей відомих українок.

Кожного року готують дітей до Міжнародного конкурсу "Мій рідний край", який вже відбувається 15 років поспіль. Впродовж усього часу незмінним організатором і натхненником конкурсу є пані Ростислава Федак, заступниця голови Союзу українок України. Завдяки подвижницькій праці п. Ростислави і її команді кожного року виходить друкований збірник праць, яким п. Марія дуже дорожить, бо там є її малі науковці. А ще приємно їхати на нагородження у Київ, Львів, де вітають переможців і їх наукових керівників.

Величава подія, науково-практична конференція, присвячена 90-літтю СУ відбулася 13-14 квітня 2009 р. в Івано-Франківську та

Закінчення на стор. 21

Крокує юнь твоя, Україно!

Пролунали останні дзвоники в школах України для випускників, відшуміли випускні бали, сотні і тисячі з них у вересні сідають за студентські лавки у вищих учбових закладах.

Вітаємо всіх їх і радіємо за них...

Наша молода зміна, що виросла в Україні за останні два десятиліття, з гордо піднятими головами, з широкорозправленими плечима, з ясным замріяним поглядом крокує в майбутнє, яке належить будувати їм і зробити все, щоб всі люди в рідній Україні і на всій планеті Земля були щасливі, щоб добро і злагода панували у світі і ніколи не повторювались трагічні помилки в історії людства.

То ж щиро побажаємо, щоб незвідані життєві дороги, якими вони йтимуть по житті, були для всіх них благословенними! В добрий час! З Богом!

Якщо наші діти після закінчення шкільної науки з такими роздумами, який подається нижче, то можемо бути спокійні і впевнені, що майбутнє України в надійних руках і вірими в них...

Ольга Кузишин, Нью Йорк.

Дві товаришки-однокласниці. Таня студіюватиме клінічну психологію, а Надя – архітектуру.

Люблю тебе, моє місто Франкове

Творчий роздум

Ви колись відчували сердечний біль, душевне спустошення? Якщо ні, то ви ніколи не сіяли втрат, не оплакували те, що намагались забути, не народжували сліз, бачачи пусте місце від колишніх надбань, не відчували пронизливого холоду у місцях колись дзвінкого сміху й щирої радості. Ми відчиняємо двері перед загребущими руками часу і ненаситною валізою втрат, бо не знаємо, що все тендітне і чуйне знайшло прихисток у нашому серці.

Ті, що їздять за море, міняють небо, а не душу. Я змінила місце проживання (до речі, не за власним бажанням), але частинка мене залишилась з усім знайомим і дорогим моєму серцю, моїй пам'яті. За вікном невідомий краєвид, а в думках – звичні затишні вулички рідного міста.

Безліч разів, крокуючи незруйнованою часом бруківкою, мене огортає відчуття щастя, а разом із тим – неймовірного жалю. Нас оточують надбання віків – споруди, які височіють завдяки праці й бажанню людей, дерева, які розкинули свої гілля і цим не лише милують око, а й бережуть здоров'я, пам'ятники, як гомін часу, розважальні, культурні, різні навчальні заклади. Ми їх породили, ми їх і зруйнуємо. Колись місто-фортеця, у наш час не потребує високих мурів, щоб захистити свої кордони; воно лише мріє про полум'я любові й прагнення кращого, породженого людьми, котрі живуть по цю сторону барикад. Любов до міста потрібно виявляти не лише п'янкими, летючими обіцянками, а й кожною своєю дією, спрямованою на благополуччя і відновлення рідної колиски, віддавати належну шану землі, котрою крокуєш.

Мешканцям міста неймовірно личить усмішка, про яку вони, на жаль, забувають під тягарем проблем і турбот. Надзвичайно приємно чути мелодію, котра пестить найпотаємніше в душі – це наша українська мова, що лине з усіх куточків Франкового міста.

Спогади – це рай, якого мене не можуть позбавити, і я надіюсь: мені ще випаде шанс знову зануритись в океан зі знайомою течією. І вкрай неправильно цінувати лише втрачене, проте ніколи не пізно робити висновки, любити, шанувати і пам'ятати слова Джорджа Байрона:

«Той, хто не любить свого краю, нічого не може любити».

*Таня, 15 років,
Івано-Франківськ, Україна*

The Planning of a Convention...

Even though the XXX UNWLA Convention will not take place until **May 23-26, 2014**, the Convention Committee has been working very diligently for months to make this important event a worthwhile experience for all participants. A lot of work by many people goes into organizing a successful convention. The Convention Committee has been busy finding a location, setting an agenda, an entertainment program, panel discussions, forums and finding speakers. All this takes a great amount of time and effort.

Please meet your enthusiastic XXX UNWLA Convention planners:

<i>Convention Chair:</i>	Vera N. Kushnir
<i>Convention Vice-Chair:</i>	Mariya Andriyovych
<i>Corresponding Secretary:</i>	Daria Drozdovska
<i>Treasurer:</i>	Nadia Cwiach

CONVENTION SUB-COMMITTEES

1. REGISTRATION COMMITTEE Nadia Cwiach and Branch 30
2. RECEPTIONS COMMITTEE Roma Shuhan and Branch 113
3. PROGRAM COMMITTEE Mariya Andriyovych and Branches 1 and 125
4. SPONSORS/ FUNDRAISING COMMITTEE Daria Drozdovska and Branch 83
5. PRESS/PUBLIC RELATIONS COMMITTEE Lidia Bilous
6. BOUTIQUE/ GIFT SHOP COMMITTEE Sofijka Hewryk, Renata Zajac and
Adrienne Drohomirecky
7. DECORATIONS/EXHIBIT COMMITTEE Branch 113 and Christine Samilenko,
Br. 113 President

Recognizing and understanding the economic situation at this time, the Convention Committee tried very hard to keep costs as low as possible. How much will it cost to attend? The cost for a delegate staying 3 nights including registration will be \$625 (\$605 for a non-delegate Soyuzianka). Each branch is encouraged to send voting delegates and representatives to the convention and to budget funds accordingly.

The main objective of our convention is to inspire, to increase active and informed participation in our organization, and to provide a forum for the communication of our accomplishments. Come meet passionate women from across the United States who are making a difference in the UNWLA! Every three years members, supporters, and friends gather at our conventions to encourage one another and exchange ideas vital to the fulfillment of our mission and goals. The convention is an energetic, inspiring affair where networks are formed and plans are made which one individual or branch could never accomplish alone. Those Soyuzianky who attend the convention return to their branches spiritually inspired and equipped with information to start new projects that reflect the ever-changing needs of our Ukrainian community and beyond. Best of all, new and sometimes lifelong friendships are formed.

I look forward to seeing you at the XXX UNWLA Convention!

Save the Date
May 23-26, 2014

Lidia Bilous
Convention Public Relations Chair

A PERFECT BABA

by Olia Rudyk

She held the hard-boiled egg with tenderness. I watched the excitement twinkling in this three-year-old's eyes as she placed the egg on a spoon and then slowly and carefully lowered it into the cup containing blue dye. We waited. "Now, Baba?" "No, not yet, Melania," I instructed. "Now, Baba?" "Just a few more minutes. Be patient." She barely contained the eagerness that overwhelmed her. "Now, Melania!" Once again, with great caution she lifted the spoon out of the container. The pale blue egg appeared and Melania announced, "I did it! I made a *krashanka*!" "You sure did! And next year I will teach you how to make a *pysanka*!" Ahhh... the pure and simple joy of being a grandparent!

* * *

I was born on 7th Street in New York City. Every time I think of it, my heart skips a beat. Not only was I born in the capital of the world, but also in the center of cultural life of the Ukrainian diaspora during the 1950s. To think of the hardships Ukrainian immigrants endured after World War II can be upsetting, yet it is what bonded them together in Manhattan and led them to create the community that still exists today.

Eventually my parents bought a home north of the city, but my Baba Maria refused to leave her Lower East Side apartment. She was forced to leave her home in Ukraine because of the German invasion in 1942 and would not allow herself to be uprooted once again. So as a young girl, I would visit my Baba by taking the subway to Astor Place. She would stand waiting for my train to pull in and we would walk back to her apartment. Along the route, she greeted the familiar faces sitting on stoops, and her own face beamed with joy because of her granddaughter's visit.

My Baba shared with me stories about her childhood, the war and her plight en route to the United States. She taught me to make *varenyky* and potato pancakes. I watched her weathered hands knead dough and bake the most amazing *pasky*. I learned the significance of all the food items that were placed in an Easter basket, and she passed on her knowledge of *pysanky* to me. She had a green thumb, growing beautiful flowering plants in her windows overlooking 7th Street. My Baba was perfect.

The women of UNWLA Branch 30, named in honor of Lidia Krushelnycky, are as perfect as was my Baba. They care about sharing the heritage, customs and culture of Ukrainian life with

A young student receiving a guiding hand from Nadia Liteplo, UNWLA Branch 30 President, during an Easter Egg workshop.

younger generations, just as my Baba Maria shared with me and I am now sharing with my granddaughter, Melania. Not everyone in our branch is a Baba, but as women, they are concerned about Americans of Ukrainian descent understanding and appreciating the beautiful traditions of our ancestral Ukraine. For this reason alone they are perfect.

On April 14, 2013, members of Branch 30 held an Easter Bazaar at St. Michael's Ukrainian Catholic Church Hall in Yonkers, NY. Following this successful event, Branch President Nadia Liteplo conducted a *pysanka* workshop in the church hall with the assistance of Iryna Hoshovsky, Nadia Spiak, Marika Zenecky, and Marika Makarenko.

Nadia Liteplo not only shared her skill and technique, but also the history and symbolism represented in each and every *pysanka*. What is so striking about a Ukrainian Easter egg is how much pressure it can take in spite of its fragility. Dipped and dyed, drawn on, covered in wax, held up to a flame, covered in layers of color and gloss, a Ukrainian Easter egg will never cease to amaze. Anyone, from any walk of life, from any other religion, race, and country will always pause and ooh and aah at the sight of such an exquisite creation. The *pysanka* is not only an ornamental work of art but also an integral part of Ukrainian culture and tradition. Ukrainian Easter is not complete without a *pysanka*.

An enthusiastic group of 14 participants of all ages learned the process of this beautiful art form. All the participants were grateful for the informative, enjoyable and productive few hours spent making their very own Ukrainian Easter eggs. They left confident in their newly acquired skill and motivated to make additional *pysanky* at home.

Nadia Liteplo, a proud Baba of three, commented: "I had a feeling of satisfaction... happy that I was able to pass on our tradition of writing *pysanky*."

НАДЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 130-ГО ВІДДІЛУ СУА, ПАРМА, ОКРУГА СУА ОГАЙО

9 червня 2013 р. у Пармі зібралися союзьнки на Надзвичайні Загальні збори 130-го Відділу СУА, які спільно з Округом скликала друга заступниця голови СУА зі справ організаційних Нуся Мацілінська з метою поповнення 130-го Відділу СУА. Голова Окружної Управи Дарія Федорів привітала присутніх, а спільною молитвою та гімном СУА розпочалися збори. На збори прибули 17 нових членок та 23 членки 12-го і 8-го Відділів.

Дальше проведення зборів перебрала Нуся Мацілінська, яка в короткому виступі розповіла присутнім про важливість праці Союзу Українок Америки, його відділів та Світлички. Прочитано протокол та фінансовий звіт. Потім голова зборів попросила кожен з присутніх членок коротко розповісти про себе. Присутні в залі мами, бабці і прабабці охоче ділилися своїми споминами з історії СУА, захоплювалися красою теперішніх молодих членок Союзу Українок Америки.

Нову управу 130-го Відділу СУА вибрано в такому складі: голова – Лідія Лужанська, заступниця – Зоряна Ласійчук, скарбник – Наталія Сопка, протоколярна секретарка – Маріяна Галай.

Основним напрямком праці 130-го Відділу буде відповідальність за роботу Світлич-

Учасники Надзвичайних Загальних зборів 130-го Відділу СУА.

ки, яка на сьогодні нараховує 24 дітей та 7 бажаючих, яких неможливо залучити через брак приміщення.

Після сердечного привітання з оплесками присутніми нових членок СУА наступив святковий настрій та радість в надії на те, що 130-ий Відділ СУА буде далі існувати і працювати.

Під час смачної перекуски та кави, яку підготували членки 12-го і 8-го Відділів СУА під керівництвом нашої незамінної організаційної референтки Наталії Симс, союзьнки ще довго гутурили між собою.

Дарія Федорів,
голова Окружної Управи СУА Огайо.

Закінчення
шкільного року
Світлички
130-го Відділу
СУА, 2013 р.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ 62-го ВІДДІЛУ СУА В ГЛЕН СПЕЙ, Н.Й.

Загальні збори 62-го Відділу СУА в Глен Спей, Н.Й. відбулися 22 червня 2013 року в залі церкви св. Володимира о годині 2 п.п. Присутніх було 12 членкинь.

Голова Надя Райш відкрила збори Господньою молитвою “Отче наш” й ствердила правосильність зборів. До президії зборів присутні вибрали Софійку Мартинець на голову і Любу Ковалишин на секретаря зборів. Порядок нарад присутні прийняли, який був поданий головою відділу. Секретар відчитала протокол з минулорічних Загальних зборів і присутні прийняли протокол без змін.

Звітували по черзі:

Секретар Л. Ковалишин протоколувала засідання управи відділу та сходив членів відділу. Всі протоколи були вписані в протоколярну книгу.

Скарбник С. Мартинець подала стан каси за час від 28 квітня 2012 р. по 21 червня 2013 р. На звітний день відділ має \$3,352.11; в звітному році виготовляла фінансові звіти на кожні сходи, вислала фінансовий звіт за 2012 рік до Головної Управи СУА і здала звіт до федерального уряду.

Організаційна референтка Зіна Левицька повідомляла членок відділу про засідання й про Загальні збори.

Пресова референтка Зюна Мартинець подала дописи про “Свято Матері” до часописів «Національна Трибуна» і «Америка» й офіціозу СУА «Наше Життя».

Імпрезова референтка Люба Наконечна підготувала й опрацювала імпрезу “Свято Матері.”

Референтка суспільної опіки Лариса Козак відвідувала хворих членок і зорганізувала посылку до старечого будинку в Україні.

Господарська референтка Ірина Костюк при допомозі інших членок приготувала базарі нашого відділу перед святами Різдом і Воскресенням.

Заступниця голови Оксана Крупка організувала базарі й допомагала голові в проводі відділу.

Голова Н. Райш подякувала всім членам управи за працю впродовж року і коротко відзначила різноманітність діяльності відділу: базарі, які принесли понад \$4,000.00 до каси, збірка на посылку до старечого дому, датки до наших церков, місцевої бібліотеки й громадських організацій і влаштування імпрез.

Наш відділ спонсорував стипендії в сумі \$330 в Україну і по \$250 двом стипендістам з середньої школи в нашій околиці.

Наш відділ також зложив датки у звітному часі в сумі \$500 на Український Музей і \$1000 на Тривалий Фонд СУА при Українському Католицькому Університеті.

Контрольна Комісія в складі Анни Бідяк і Клявдії Конрад перевірили касове діловодство й ствердили, що було ведене точно.

Відбулися вибори членів нової управи відділу у складі: голова — Надя Райш, заступниця — Оксана Крупка, секретар — Люба Ковалишин, скарбник — Софійка Мартинець. Референтки: організаційна — Зіна Левицька, мистецька й імпрезова — Люба Наконечна, музейна — Надя Райш, пресова — Зюна Мартинець, суспільна опіка — Лариса Козак, стипендійна — Клявдія Конрад, господарська — Ірина Костюк, архівна — Ляля Саляк.

До Контрольної Комісії вибрано Любу Наконечну, Клявдію Конрад і Ларису Козак.

В різнім були полагождені біжучі справи і дискусії над плянами, зокрема, відзначити 100-річчя смерті Лесі Українки в серпні цього року і 80-річчя Голодомору в 2014 році.

Молитвою “Богородице Діво,” що відмовили всі присутні, закінчено збори.

*Зюна Мартинець,
пресова референтка.*

ДО УВАГИ ДОПИСУВАЧІВ!

Щоб прискорити опублікування в журналі Ваших статей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу unwlaourlife@gmail.com у форматі DOC. В електронних листах просимо подавати поштову адресу і телефон автора.

Фотографії просимо надсилати лише в додатку до листа, а не в тексті.

A FLOWER FOR MOTHER: BRANCH 30 OF YONKERS, NY, CELEBRATES MOTHER'S DAY

Mother's Day dates back to early spring celebrations in honor of Rhea, the mother of gods in ancient Greek mythology. In the United States, the first official Mother's Day commemoration was organized on May 10, 1908, by Anna Jarvis for her own mother, with the help of a Philadelphia merchant, John Wanamaker. During the ceremony, Anna Jarvis distributed 500 white carnations in honor of her mother. Flowers are a symbol of love and appreciation, but the carnation in particular has always stood for sweetness, loveliness, innocence, and pure love. The Greeks called it the "flower of the gods."

Following the initiative of Anna Jarvis, Mother's Day celebrations sprang up in other major cities of the United States, and carnations were used during religious services. Eventually, on May 8, 1914, the U.S. Congress passed a law designating the second Sunday in May as Mother's Day. Since then, Mother's Day has grown into a global event celebrated in many countries, including Ukraine.

As a branch of a women's organization, it

Branch Secretary Liliya Balkova with her mother-in-law Evdokiya Balkova.

was only appropriate that UNWLA Branch 30, named in honor of Lidia Krushelnycky, found a special way to commemorate Mother's Day this year. As the branch does most of its work in Westchester County, NY, member Iryna Hoshovsky proposed that we honor mothers of St. Michael's Ukrainian Catholic Church in Yonkers, NY, with a flower. Our president, Nadia Liteplo, promoted the idea amongst our members and arranged the purchase of carnations.

On Sunday, May 5th, 2013, immediately following the 8:00 a.m. and 10:00 a.m. liturgies, members Nadia Liteplo, Marika Makarenko, Lilia Balkova, Nadia Spiak, Marika Zenecky, and Zhanna Huralska positioned themselves at the exits of the church and gifted the mothers with a flower. Along with best wishes for an enjoyable day, an invitation was extended to join our branch, which is an active participant in community events and is eager to attract and looks forward to greeting prospective members.

*Olia Rudyk
Branch 30 Press Secretary*

BRANCH 30 CELEBRATES SUMMER AND PLANS FOR THE FUTURE

On June 26, 2013, members of UNWLA Branch 30 of Yonkers, NY, attended a social dinner to reminisce about past accomplishments and make plans for future events. After winding down

a year of work with a delicious dinner and a few hours of fun and laughter at Gianni's Restaurant in Yonkers, NY, we wished each other a relaxing, restful, and safe summer. The next meeting is scheduled for September when everyone will return, ready for another exciting and productive year. Come and join us in the fall! Contact paniolia@hotmail.com if you would like more information on the branch.

*Olia Rudyk
Branch 30 Press Secretary*

From left to right: Nadia Spiak, Oksana Porodko, Iryna Hoshovsky, Olia Rudyk, Nadia Liteplo, Zhanna Huralska, Marika Makarenko, and Marika Zenecky.

Organizational Board meetings are usually held annually right before the summer break begins, as was the case with the Ukrainian Museum and the National Council of Women.

The current President of the Ukrainian Museum Board of Trustees, Mykola Darmochwal, was not running for the post after two years at the Museum's helm. Renata Holod, a member of the Museum Board since 2011, was nominated and elected to the position. The outgoing president of the Board of Trustees began the meeting and thanked Director Maria Shust and her staff as well as the Museum's volunteers for their work and dedication. He reported that during his tenure the Board continued to focus on organizational issues. Mr. Darmochwal emphasized the need to identify the future sources of members and donors and, more importantly, to reevaluate the Museum's goals and objectives. The incoming President, Professor Renata Holod, is a member of the University of Pennsylvania faculty and a respected researcher and academic. In her brief acceptance speech, Professor Holod reminded members that "we are not only a folk art or fine art museum, but a museum of the history of Ukraine," and suggested that the Museum challenge itself in order to grow and improve.

An unexpected and heartwarming surprise for the Museum members attending the annual meeting was the conferring of the title "Honorary President" on Olha Hnateyko, for her ten-year tenure as Museum President and her endless contributions to the Museum's development. A plaque from the Board of Trustees was presented to Mrs. Hnateyko by Mykola Darmochwal as he stated: "You have always been, and you will always be, the soul of the Museum." The UNWLA congratulates Olha Hnateyko as a dedicated member of UNWLA Branch 86; she has also been named "Honorary Member of the UNWLA" for her dedication to and tireless work in our organization.

As President of the UNWLA, and therefore First Vice President of the Ukrainian Museum Executive Board, I thanked Mykola Darmochwal for his two years of focus on all things administrative in the Museum, for strengthening the work of the Museum's committees and recording many re-

quired formal policies for its proper functioning. The UNWLA wishes Mr. Darmochwal good health and much success in his future endeavors.

During the annual Board meeting of the National Council of Women, held on June 28th, plans for celebrating its 125th anniversary in October of 2013 were discussed. As is done annually, the UNWLA submitted its 2012 activities report, which was authored by Lidia Bilous, Vice President of Public Relations. Only when a summary of the UNWLA's wide sphere of work is transferred to one document does it become clear how much is accomplished by our organization!

The NCW Board meeting also included an extremely interesting report about the recent and much anticipated (June 26th) opening of an old-fashioned safe in the organization's Manhattan office. The safe was linked to suffragette Susan B. Anthony, the founder of the NCW. As was reported by the Associated Press, "Officials at the University of Rochester's Susan B. Anthony Center for Women's Leadership had hired a locksmith to open it. A pioneering leader of the women's rights movement who fought hard for the right to vote, Anthony died in 1906. Yellowed tax documents were among the papers pulled from the safe, including a certificate of corporation from 1931 and a building lease from the 1990s. The safe also contained a box of photographs of suffragist murals that were featured at the Chicago World's Fair in 1932. Wearing white gloves, Catherine Cerulli, director of the Anthony Center for Women's Leadership at the University of Rochester, pulled out a box containing a replica of the Susan B. Anthony gavel that was given to Anthony at the First International Council of Women in 1888. The replica was made by the Smithsonian Collection." An exciting page of NCW history has been uncovered!

Turning now to the official UNWLA business: during the June 22nd UNWLA Executive Committee Meeting, a decision was made to hold an inter-Regional Council conference on October 5th, 2013, at the UNWLA Headquarters. This conference will include the New York, New Jersey, Philadelphia, Connecticut, and Central New York Regional Councils and their branches. The goal of the conference is to reinforce the importance of the Regional Council structural organizational level and its responsibilities, as well as to discuss various matters of organizational and financial functioning, and recording. A save-the-date for this conference was sent out in late July.

Below you will find a listing of events attended either by the President or the President and members of the Executive Committee of the UNWLA from mid-June to the end of July.

Calendar of Events

- June 12** Ukrainian Museum Executive Board Meeting – the last with outgoing President Mykola Darmochwal
- June 20** Conference Call with Regional Councils and Liaison for Branches-at-Large
- June 22** UNWLA Executive Committee Meeting at the Headquarters in New York City
- June 23** Ukrainian Museum Annual Board Meeting – election of new President of the Board and Board members
- June 26** Conference call of the Board of the Ukrainian World Congress in preparation for the X Congress to be held on August 20-22, 2013, in L'viv
- June 27** Ukrainian Museum Executive Board Meeting – the first with incoming President, Professor Renata Holod
- June 28** Annual Board Meeting of the National Council of Women US, held at UN Plaza, New York City
- July 2** Official Meeting with Ambassador Yuriy Sergeyev at the Ukrainian UN Mission; attended with WFUWO Main Representative to the United Nations, Dr. Marta Kichorowska-Kebalo
- July 8** Ukrainian Museum Executive Board Meeting
- July 13** Meeting with Olha Zarichynska, Deputy Director of the Development Office of the Ukrainian Catholic University, at Soyuzivka, Kerhonkson, NY

We hope that all our readers enjoyed the summer of 2013 and we invite both our readers and membership to participate in our projects for the coming year!

We congratulate Olesia Wallo, the English-language editor of "Our Life," for her successful defense of her doctoral dissertation in the field of Ukrainian Literature at the University of Illinois at Urbana-Champaign and for her achievement of Doctor of Slavic Languages and Literature. We wish Dr. Wallo continued success in the academic field as well as in her work at "Our Life."
God Bless!

UNWLA National Board of Directors and Editor-in-Chief, "Our Life"

- 1,000 дол. – 62-ий Відділ СУА в Глен Спей, НЙ.
\$500 – UNWLA Branch 115 in Detroit, MI.
– 73-ій Відділ СУА в Бріджпорті, Конн.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої **Евгенії Добчанської**, матері нашої приятельки Христі Мельник, складаємо 100 дол. на Фонд Жіночих Студій при УКУ. Вічна їй пам'ять!
Родині – наші щирі співчуття. Уляна і Володимир Зінич

В честь **Христі Троян Масник**, похресниці Володимира Зінича, з нагоди уродин складаємо 100 дол. на Фонд Жіночих Студій при УКУ. Многая Літа, Христю!
Уляна і Володимир Зінич

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

CONTEMPORARY LIFE OF LESYA UKRAINKA'S DRAMAS

by Olesia Wallo

Written over a hundred years ago, Lesya Ukrainka's dramas remain exceedingly relevant today. In fact, their philosophical and expressive richness may have become more apparent in the recent decades than it was in the early twentieth century. Although the author herself considered her dramas to be her most important literary achievement, it was nonetheless her poetry that had initially gained her all-Ukrainian fame and recognition.

In our time, perhaps like never before, Lesya Ukrainka's plays are read, studied, staged—and reinterpreted: contemporary writers and directors often choose to focus on one or two of these dramas' underlying ideas and develop them further in their own works. The latest example of this may be the show *Fire. Water. Night.* by Virlana Tkacz and Yara Arts Group, which reinterprets Lesya Ukrainka's *Forest Song* as a conflict between nature and technology—a theme that has become so vital in our increasingly environmentally-conscious society. (Please see a review of this production by Yara below.)

In the last years of the crumbling Soviet empire, as Ukrainian women's writing powerfully re-emerged on the literary scene after decades of relative silence, some women authors also turned to Lesya Ukrainka's dramas. In them and in the figure of the modernist poetess herself they found a source of support and inspiration for their own writing.

For instance, in one of her very first prose works—the novella *Inoplanetianka (The Alien Woman)*, published in 1989—Oksana Zabuzhko directly engaged, explicated, and applied to her own time the philosophical questions raised by Ukrainka in her 1908 verse drama *Cassandra*. These were questions of truth, freedom, women's status in traditional societies, and, above all, women's creative expression. Zabuzhko picked up on Lesya Ukrainka's path-breaking rewriting of the myth about the fall of Troy, which Ukrainka made revolve around the tragedy of the prophetess Cassandra, and likened the marginalized position of a female writer in late Soviet Ukraine to that of Cassandra. Just as Cassandra felt out of place among her countrymen, who mocked and ignored her prophecies, Zabuzhko's autobiographical heroine, writer Rada D., felt like an alien in her society, which seemed to have no use for her art.

Zabuzhko's novella thus makes Lesya Ukrainka's Cassandra an ancestor and a spiritual sister of sorts to the later generations of women writers. It is Cassandra's ethical stance—especially her commitment to the truth, even when it is unpopular—which Zabuzhko emphasizes in *The Alien Woman* and which her heroine appropriates for herself. Yet Zabuzhko also rewrites the pessimistic ending of Lesya Ukrainka's drama: while Cassandra abandons prophesying in the final scene, Zabuzhko's novella ends with her heroine overcoming doubts about her art and writing down the first sentence of her new work.

A year after Zabuzhko's novella first appeared, the literary journal *Zhouten'* (now *Dzvin'*) published the short story "Kaminnyi hospodar" ("The Stone Master") by L'viv writer Nina Bichuya. The story, of course, borrowed its title from Lesya Ukrainka's 1902 verse drama about Don Juan, and like Zabuzhko's novella, it developed some of the major themes of Ukrainka's drama, making them relevant for late Soviet Ukraine.

In her retelling of the Don Juan legend, Lesya Ukrainka had shifted the focus from Don Juan to the female character of Donna Anna and to the immutability of the societal order embodied in the figure and stone statue of Commandor, who makes a comeback at the end of the drama. Bichuya's short story also centers on a female character—her autobiographical writer-narrator—who is waging a losing battle against the seemingly unchanging Soviet order, still controlled by its "stone master," Stalin, decades after the dictator's death. Bichuya's fragmented, meandering narrative, filled with horrific memories of Stalinist atrocities in Ukraine, gives a mini-portrait of a society that still bears a heavy imprint of trauma. "While coming out of my apartment building in L'viv, I was often afraid to look to the side because I knew that back then, in Kyiv, Father saw, right under the gate, a woman in a beautiful embroidered shirt, with beads around her neck — dead from hunger," reminisces the narrator about her childhood years. It is the fear of such evil's possible return that animates Bichuya's story. And just like Ukrainka's Commandor, Stalin does reappear in the end—as a sinister stone bust that suddenly comes to life.

In turning to Lesya Ukrainka's works in their own texts, Zabuzhko and Bichuya no doubt

Cont. on p. 17

REVIEW OF YARA'S *FIRE. WATER. NIGHT.*

by Olena Jennings

At the heart of *Fire. Water. Night.* is Ukrainian playwright Lesya Ukrainka's (1871-1913) verse drama *Forest Song* and a love story between a human Luke, played by Jeremy Tardy, and a forest nymph, played by Jenny Leona. The forest comes alive as trees are played by actors, emphasizing the sensitivity of nature. Throughout the piece nature is threatened and in the end, it is overtaken by technology as Oleksander Dovzhenko's film *Earth* offers a glance into what it is like when farming is mechanized.

Director Virlana Tkacz makes use of every inch of space in La MaMa's Ellen Stewart Theatre. The show begins with a song in the lobby as actresses scatter and part the crowd await entry into the theatre. When the audience follows the actors into the theatre the audience takes a seat on carpets in what is traditionally the stage area. The actors perform in the bleachers, bathed in warm light. Each configuration of actors' bodies as trees offers a beautiful snapshot. The piece is choreographed by Shigeko Suga. The audience then turns around to find themselves in a video forest, created by Mikhail Shraga and Volodymyr Klyuzko with Vivian Strosberg. They are mesmerized by the scene of summer solstice St. John's Eve when actors jump over bonfires to ward off evil spirits. Light flashes on stage.

The audience is then guided into the lobby with the pretense of catching fireflies. The water nymph, played by Romana Soutus, is mischievous. She wishes to drown humans. A member of the audience is pulled from the group, his head is immersed in water, and he comes away wearing a funny animal mask. Then the audience is given a love potion to drink. Then they learn the words to a song, *My v kry-vo-mu tansiu idemo*. Finally, audience members are pulled one by one into a circle that twists and bends around the room and in the end, makes its way back into the theatre. This time the audience sits where the actors acted.

Yara Arts Group in "Fire. Water. Night."
The field is cut by Kylvyna (Tamar Ilana) with Matt Nasser, Shigeko Suga, J Moliere, as Mother (Masha Pruss) looks on.

Photo by Volodymyr Klyuzko.

They are in for more visual treats as they face nature projections.

The most effective scene in the second act is one in which the actors are on the ground like stalks of rye. They are cut with the sickle crashing to the ground as the character played by Tamar Ilana fiercely dances a flamenco dance.

The show is filled with stunning images and fluid movement from one piece to the next. The audience seems to move in time with the actors, participating in the performance by establishing a oneness with nature. The show reveals how beauty can be destroyed in a technology-driven world.

Cont. from p. 16

sought to draw their own lineage to the rich pre-Soviet tradition of Ukrainian women's writing. As the best and most recognized representative of this tradition, Ukrainka was and continues to be a true model of what good women's writing should be—a model which both Bichuya and Zabuzhko have tried to emulate. And by choosing to engage specifically Lesya Ukrainka's dramas and their

philosophical ideas, these contemporary Ukrainian women authors have affirmed the richness and present-day relevance of Ukrainka's dramatic texts. Let us hope that this fascinating literary dialogue between Lesya Ukrainka and the later generations of creative women continues in the future.

ЛЕГЕНДАРНА УКРАЇНКА

Світлій пам'яті Зені Бігун

присвячується

*Жива легенда,
справжня українка,
Героїня, що боролася
за нас.*

Галина Полюга.

10 квітня 2013 року в Південній Каліфорнії закінчила свій земний шлях і постала перед Всевишнім Зеновія Бігун. Все своє життя вона була прикладом для всіх, хто був поряд з нею. Ми, союзнянки 111-го Відділу СУА, активною членкою якого була пані Зеня, низько схиляємо свої голови в знак пошани цій героїчній жінці.

Пані Зеня вже була готова постати перед Господом і залишила нам в спадок свій короткий життєпис, який я намагалася обробити та змінити мінімально, прибравши деякі досить приватні події. Життєвий шлях цієї мужньої жінки повинен стати прикладом для кожного українця. Ми горді тим, що пані Зеня була з нами і залишила нам в спадок вміння любити Батьківщину і бути готовою для неї на подвиг, бути чесними і справедливими, нести ім'я УКРАЇНКА з гордістю та посвятою.

Зеня прийшла на світ в патріотичній родині вчителів Григорія та Оксани Шурмів 27 серпня 1923 року в Тишиці, Кам'яно-Бугського району, Львівської області. Батько, воїн Української Галицької Армії, був вчителем, але за патріотичні дії після 1-ої світової війни поляки арештували його і він просидів у в'язниці декілька років. За клопотанням Світової Ліги Народів батька звільнили, але відібрали право на вчителювання, тому мама вчителювала в дві зміни, а батько ж допомагав їй у всьому і виховував доню та сина. Зеня була здібною та кмітливою дівчинкою, вчилася добре і середню освіту закінчила в 1939 р. в Дівочому Інституті у Перемишлі.

Вже зі шкільної лавки Зеня готова була сприймати та вирішувати всі життєві проблеми громадського життя, виробивши дуже рано на всі справи свій погляд. Коли їй було 16 років (за першої советської займанщини), вона вступила до Юнацтва ОУН. Там вивчала ідеї націоналізму Донцова, Декалог (10 заповідей

українського націоналіста) і 40 правил життя українського патріота. Підготовляла себе до майбутніх страждань (вкладала у взуття дрібні камінчики, щоби боліло і так ходила), виробляла відвагу (вночі заходила на цвинтар, залишаючись там серед могил довший час) і поширювала любов до Батьківщини серед друзів, які не належали до ОУН.

Коли закінчила 17 років, НКВД викликала Зеню, пригрозили, але відпустили, не маючи проти неї певних доказів. Але всі ці погрози вже не впливали на дівчину, вона зробила свій вибір. З приходом німецької армії провідники проголосили у Львові Самостійну Україну 30 червня на чолі з Ярославом Стецьком, як Головою Уряду, але радість була недовгою. Німці заарештували увесь Уряд і заслали до концентраційних таборів. Кого не встигли арештувати, усі пішли в підпілля, а молодих призначили для просвітницької праці серед народу.

Зеню вислали до Львова на інструкторський вишкіл для ведення курсу садівничок (садочки для дітей по селах). Вона відбула курс у Львові, отримала відповідні матеріали і сама розпочала в Кам'янці-Бугській курс для садівничок, а потім їздила по селах для контролювання, давала поради іншим садівничкам, а також зустрічалася з батьками на скликаних мітингах і розяснювала політичну ситуацію, закликала до праці в Просвітах у вільний час і до любові до нашої Батьківщини. При Окружному комітеті ОУН в Кам'янці-Бугській Зеня була референтом дитячих садків, але також підпільно тримала центр для зв'язкових, які переходили через місто з важними інформаціями для поодиноких провідників.

У 1942 році Зеню викликали до Львова для підпільної праці, як секретаря для Провідника Пропаганди. Днями і ночами вона сиділа за друкарською машинкою і писала різні звіти, відозви, інформації. Цікаві інформації були предназначені для народів Советського Союзу, особливо для росіян, де Провід вияснював, що ОУН та УПА борються тільки проти несправедливості советського уряду, а народ, як і кожний інший народ, є приятелями і закликав до спротиву проти такого уряду. Гасло таких листівок було: «СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!»

Зеня мешкала в школі, директором якої був п. Возняк, член ОУН. Його дружина опікувалася дружиною Легенди, легендарного провідника Західних земель України, якого за доносом зрадника заарештували і замучили на смерть у Львівській тюрмі Бригідки. Після

арешту Легенди Зеня перебралася жити до родини директора школи (2 квартали від школи), а наступного дня німецька поліція обступила школу, арештувала директора (його дружина з дружиною Легенди були в селі) і так мучили, що він збожеволів.

В тому ж році Зеня познайомилася на одному зв'язковому місці зі своїм майбутнім чоловіком Романом. Одного разу, коли Роман відвідував своїх батьків, знайшовся зрадник, який викрив мешкання на вулиці Пекарській, де жив Роман з двома друзями. Гестапо прийшло вночі, арештувало одного друга. Повертаючись від батьків, Роман зайшов до школи, де Зеня працювала, провадивши кухню, що мала підготовувати учнів у трьох школах, бо в місті був голод. Вона отримувала харчі від міської управи, а кухарка варила. У міській управі працювали українці-патріоти і видавали харчів більше, тому Зеня мала змогу підготовувати упівців також, які голодні приходили з лісу з завданнями. Роман зайшов до неї і вона його зразу ж попередила, що він не може йти до мешкання, бо воно під контролем гестапо. Так він і врятувався.

При кінці 1943 року зв'язкова Центрального Проводу ОУН Люба Комар (опісля Прокоп), мусила відійти в глибоке підпілля і Зені передали Центральний Зв'язок. Вона була перевантажена обов'язками: в нормальному житті вчилася на фармацевтичному факультеті, а вільний час віддавала боротьбі за Україну. У цей час німецька влада вимагала від студентів фармації обов'язково працювати кілька годин денно в аптеці, щоби набиратися досвіду. Зеню направили до Центральної аптеки, де ліки готувалися для лікарень у великих кількостях. Вранці на факультеті, пополудні в аптеці, а вечорами на підпільній роботі. Аптека стала прекрасним місцем для зв'язків, тому що зв'язкові приходили ніби-то задля замовлення ліків. Директор аптеки був патріотом і прикривав її перед другими працівниками (багато ліків та різних бандажів Зеня могла передавати для УПА).

Наближався 1944 рік, а разом з ним наближався фронт і советська загроза. Люди масово виїздили на Захід. Організація ретельно готувалася до советської дійсності. Зеня на Львівщині готувала "мертві пункти" з краю лісів, в садах та хатах довірених селян для членів ОУН, щоби під час відступу фронту все було заморожено, а після війни по тих пунктах знову себе могли б відшукати члени організації, нав'язувати зв'язки і відновлювати працю проти советської влади.

Її наречений Роман Бігун, військовик, був обласним військовим референтом Львівської області, тож переважно був у лісі, приходив до Львова тільки для повідомлень та контактів. Вони рідко бачилися і вирішили одружитися, бо були майже впевнені, що і так, напевно, загинуть, бо гестапо пожвавило свою працю, почастишали арешти і кожний крок вимагав великої обережності.

Прийшов час вінчання – 17 квітня 1944 р., другий день Великодних Свят. Вони не могли його відбути, як всі люди, голосно в церкві з запрошенням приятелів, з родиною. Вибрали священика, в якого діти і зяті були в ОУН. Отець Гайовський з Шоломії біля Львова запросив наречених, їх свідків і цілий ескорт хлопців зі скорострілами, які мали всіх охороняти, до каплиці на цвинтар за селом. Навколо горіли села. Це знущалася над нашою землею польська Армія Крайова, німецьке гестапо, узбеки, що від советів пішли служити німцям, і подекуди советська партизанка, яку з літаків скидали парашутами, щоби нищити УПА. Зеня з Романом висповідалися і приступили до шлюбу.

При наближенні фронту молоде подружжя виїхало в Карпати. Роман важко захворів, ночуючи на сирій землі під дощем та в холоді, на запалення легень та сильне запалення шлунку. Лікар дав медицину, застрики і наказав, що робити. Практика в аптеці допомогла і Зеня заступила лікаря в догляді за чоловіком. Але в Карпатах потрібні були сильні та здорові люди, бо хворі були тягарем. Тому лікар повідомив про хворобу Романа Провід ОУН і вони дістали наказ виїхати до Братислави (Словаччина), як тільки гарячка трохи спаде.

БРАТИСЛАВА

Прибувши до Словаччини з пригодами по дорозі через сильні бомбардування у Братиславі подружжя Бігунів зголосилися до Тимчасового Проводу Закордонних Частин ОУН. Там вони не полишали праці в ОУН. Зеня при машинці, Роман нав'язав контакт з міністром словацького уряду та виклопотав дозвіл побуту для членів ОУН в Братиславі. Вуйко Зені, колишній польовий священик УСС, що проживав у Братиславі в монастирі, допоміг їм розміститися в парафіяльному домі греко-католицької парафії.

Скоро народився синочок Богдан-Зиновій, якого вони похрестили у греко-католицькій церкві і на початку лютого переїхали останнім транспортом з рештою чле-

нів ОУН до Австрії, бо фронт наблизився до Словаччини.

АВСТРІЯ

Подружжя Бігунів з новонародженим сином перебралися до Австрії в Цель ам Ціллер під італійський кордон, в гори. Всім втікачам дали школу і там на сінниках на підлозі розміщалися, як могли. Отримували картки на харчі. Зеня перебула майже місяць з сином в лікарні, а потім також прийшла до школи. Після капітуляції Німеччини окупаційна влада поділила Австрію та Німеччину на 4 зони: американську, англійську, французьку та советську. Молода родина опинилася під французькою зоною і пройшла всі страхоття репатрійського періоду.

Але скоро почалося організоване життя в Австрії, почали формуватися табори під опікою ІРО і зразу ж почав діяти провід ОУН. Творилися табори і родина Бігунів вирішила виїхати до Інзбурка, де вписалися на університет. Вони з дитиною отримали велику вигідну кімнату. Тоді головою Студентської Громади був Володимир Білинський. Провідником ЗЧ ОУН на Австрію був Осип Тюшка, а Роман – організаційним референтом. Роз'їжджав по Австрії, контактувався з усіма членами по різних містах, купував і продавав різні речі, щоби роздобути фонди для Організації.

АРГЕНТИНА

Скоро почався масовий виїзд скитальців за море. Зеня мала тітку в Аргентині і молода родина в 1949 році вирушила в невідомі світи до Буенос Айресу, де знайшли притулок майже всі дивізійники, бо Америка і Канада їх не приймали. Роман обійняв посаду провідника терену Аргентини і повністю включився в громадську працю в Просвіті. Вже в Аргентині народилася Роксолана, коли Зенчик мав 6 років і починав школу, а пізніше і Оксана. Жилося їм дуже скрутно, бо в Романа на першому місці була громадська праця. Та і Зеня левову частку свого часу віддавала громадським справам, будучи секретарем Союзу Українок.

Вже в перше літо їх перебування в Аргентині Отці Василіяни організували вакаційну оселю для дітей і Зеню попросили займатися з хлопцями. Вона радо погодилася і з 5-річним сином поїхала у Вероніку, де жило багато українців, займаючись господарством.

Так як в Аргентині Різдво випадає літом, то вони на оселі підготовляли Вертеп,

їздили возом по українських господарях, які раділи й приносили їм молоко, муку, різні каші, масло, сир, а жінки варили і тому оселя не була така дорога.

Після повернення восени до Буенос Айресу Зеню чекала інша праця – заснування Союзу Українок. Вона все життя була горда тим, що була однією з ініціаторок створення Союзу Українок і була першою секретаркою.

ЧІКАГО – США

Із запрошенням родині Бігунів до США допоміг приятель Романа д-р Вигінний. Роман одержав працю при допомозі друзів у фабриці, а Зеня займалася хатою. Чикаго справило на них гарне враження тим, що там була правдива українська околиця. Скрізь українська мова, українські крамниці, церкви, банки, українська школа. Здавалося, вони приїхали в Україну. Зеня знайшла працю у фабриці телевізорів, а пізніше в бюрі.

Зеня активно включилася у працю в парафії: в парафіяльному хорі, в Сестрицтві, Краєвому Комітеті Братств і Сестрицтв, в Мирянському Русі і в Товаристві за Патріярхат. Брала участь у краєвих з'їздах Братств і Сестрицтв у Філядельфії, Вашингтоні, Клівленді і Чикаго. Також тричі їздила до Риму на різні з'їзди, пов'язані з побутом Йосифа Сліпого. У вересні 1979 р. Зеня, як делегат парафії разом з професором Маркусем їздила до Лондону, де відбувався Український Світовий Мирянський З'їзд, на якому секретарювала. Там же зустріла багато друзів з молодих літ і провела там дні повні споминів та дружніх бесід.

У 1987 році Зеня мала нагоду поїхати в Україну, де зустрічалася з відомими дисидентами: Михайлом Горинем, Мирославом Мариновичем, Зоряном Попадюком, Іваном Гелем, Зіновієм Красівським, Богданом Ребриком, яких обдарувала, чим могла.

Коли в Україні був створений Рух, то українська діаспора не залишилася осторон. В різних містах Америки були створені Рухи для допомоги Україні. Головою Чикагського Руху був д-р Ткачук, повністю відданий ідеї всіма силами працювати для України. Зеня була його секретаркою. Працювала ревно, допомагала голові в усьому. Вони збирали кошти для України, влаштовували зустрічі з гостями з України. Зеня все записувала, вела кореспонденцію і була душею всіх акцій. Для референдуму в Україні вони вислали 98,000.00 дол. Вислали книжки до шкіл, бібліотек і Просвіт. Передавали або самі привозили гроші

для Руху та УРП, коли М. Горинь був головою. На частих сходах плянували нові акції. На Великдень 1992р. вітали в Чикаго 10 депутатів, які приїхали на вишкіл для державного будівництва з американськими політиками. Зеня мала в себе вдома М. Гориня. Чикагський Рух заініціював створення українського консульства в Чикаго, а потім декілька років утримував і фінансував його.

У 1992 р. Зеня їхала в Україну як делегат Руху з Чикаго на Форум, що відбувався в Києві в першу річницю Незалежності. Відбула різні наради, концерти, зустрічала людей знайомих і знайомилася з новими. Була запрошена на прийняття, що влаштував Рух і Українська Республіканська Партія, де особисто заізнала нових політв'язнів, з якими переписувалася. Відвідини України були незабутніми, милими і дорогими. Перед усіма цими парадми, у липні відбула чудову подорож автобусом з молодими людьми по 15 областях України. Зеня платила за бензин і

сама з великою групою молоді поїхала по історичних місцях України. Молоді вчилися історії України, бо за советів цього не вчили. Вони спали в шатрах, по дорозі купували їжу або варили на розкладеному вогні. Зені було дуже цікаво спілкуватися з молоддю, вони ж хотіли більше довідатися, як українці живуть за кордоном. Дивувалися, що в нас стільки патріотизму і запалу працювати для України. Зеня повернулася з України повна вражень, прекрасних споминів і бажанням зі свіжими силами і новою енергією братися до праці.

У Русі Зеня працювала секретаркою аж до виїзду до Каліфорнії у жовтні 1998р.

На цьому закінчився життєпис, написаний цією героїчною жінкою, прекрасною мамою, вірним другом для багатьох в різних куточках світу та полум'яною патріоткою своєї рідної Батьківщини.

Опрацювала Людмила Вусик.

Закінчення зі стор. 7

Коломиї. Учасниці були з усієї України, а також з Польщі Катерина Сіроцька, голова Союзу Українок Польщі. Про цю подію писали українські ЗМІ і газета "Наше слово" в Польщі. Союз українок Коломиї випустив ювілейний значок в кількості 150 штук, який вже розійшовся по світу і є своєрідною цінністю для колекціонерів.

З любов'ю і вдячністю за самовіддану громадську працю говорить Марія Гнатюк про своїх подруг-союзнок: Соню Сороку, Славу Малкович, Надію Саповську, Ірину Том'як, Юлію Бережницьку, Оксану Бойчук, Орису Лукашевич, Юлію Долінську, Марійку Кіращук, Марію Воєцьку, Дарію Нечунаєву, Ганну Жибак та інших, без яких не уявляє собі успішної праці Союзу українок Коломиї.

З ініціативи і заходами Союзу українок у 2011 році в Коломиї відкрито "Школу шляхетних українок", яка успішно працює.

"Я вважаю, – ділиться своїми думками і плянами п. Марія, – що кожна організація, в т.ч. і Союз українок, яка не омолоджує свій склад – не має майбутнього. В нашій організації є люди різного віку від 40 до 83 років. Щоб організація була живучою, її треба поста-

вити на сучасний інформативний рівень з обов'язковим використанням новітніх технологій. Обов'язково треба висвітлювати свою діяльність в ЗМІ, на телебаченні, відповідно в Інтернеті.

Об'єднуватися з іншими громадськими організаціями, створюючи Громадські ради при міській раді, районній чи обласній. Так як громадські організації не беруть участі у виборах, треба намагатися через Громадські ради входити до депутатських комісій з правом дорадчого голосу. Я є заступником голови Громадської ради при міській раді м. Коломиї, що дає мені право входити в депутатську комісію по освіті, культурі і туризму та в бюджетну комісію з правом дорадчого голосу.

Союз українок – це організація, яка співпрацює з іншими світовими жіночими організаціями. Обов'язково треба мати свій друкований орган. Наша організація буде мати жіночу сторінку в нашій районній газеті "Вільний голос", тільки ще не віднайшли заголку сторінки."

З роси і води Вам, шановна пані Маріє, у прекрасній праці на громадській ниві для процвітання незалежної вільної Української держави!

Лідія Служ.

IRENA PYSKIR-BILAK

Longtime *Soyuzianka* Irena Pyskir-Bilak was born in Kormarno, Ukraine. Her family immigrated first to Landeck, Austria, and then to Milwaukee, Wisconsin, where Ms. Pyskir was active in Ukrainian theater, church, Ukrainian Saturday school, and a dancing group, and studied speech and education at the University of Wisconsin-Milwaukee. She received her Master of Arts Degree in Education from Northeastern Illinois University and for decades taught speech and drama, history, literature and remediation of reading in the public junior high schools and in the Catholic school system in Wisconsin and Illinois, while at the same time raising a family.

Pani Irena first joined the UNWLA at the age of 26, becoming a member of Branch 51 in Milwaukee and later of Branch 29 in Chicago. When her three sons were of preschool age, she taught at the Ukrainian *svitlychka* “Sadochok kazok,” run by Branch 29. For over 45 years, she has served her Branch in various capacities and has contributed a number of articles on education and other topics to *Our Life*. Even now, having retired and moved to Kenosha, Wisconsin, Mrs. Pyskir-Bilak continues to be active in her Chicago Branch, and when health and weather permit, she does not mind driving an hour and a half to participate in the Branch’s meetings.

In recent years, Mrs. Pyskir-Bilak had spent much of her time taking care of her mother, longtime Branch 51 member Anna Pyskir, who lived to be 101. To mark her mother’s 100th birth-

*Irena Pyskir-Bilak
with her mother
Anna Pyskir.*

day, pani Irena wrote a memoir, which she published in book form and has since given to many relatives as well as good friends, interested in the “Ukrainian story.” Her literary talents have led her to join the Kenosha Writer’s Guild, and she has read some of the pieces written while being part of this group, including the poem below, on public radio. Mrs. Pyskir-Bilak is currently working on a novel, which, of course, has a Ukrainian theme. She has also been invited by the Rotary Club of Kenosha and the club “University Women of Kenosha” to speak about her Ukrainian background, as well as to give a presentation on Ukrainian art and music.

The poem “Acceptance,” written by Irena Pyskir-Bilak during a personally challenging time, distills life to its essentials—both joyful and tragic—and encourages all of us to focus on the former, learn to accept the latter, and look into the future with hope.

Olesia Wallo

Acceptance

*The journey has been joyous, adventurous
Life’s path a road with smiles, work, and
sunshine;*

*Combining cultures, languages, traditions
An education with strong work ethic
Good family with love and caring*

*Three sons a blessing to behold
Teaching a whole life’s calling: creative, musical,
successful*

*Traveling to distant shores,
My birthplace, visiting family—a special treat*

*Acceptance
Along the way some stones and pebbles
And then a storm, a chasm and strife:
Commitments broken by life’s demands
Employment none, addictions; even treason
The mind a fragile organ under the weight of
stress
Material loss, depression, disappointment,
Lifted by loving children, mother, family, friends
and medication*

*Acceptance
Life of aloneness, prayer, experiences new
Doing some good for others
Retiring to care and give of self to aging parent
Relationships, hope and compassion
A lifting of the spirit—life renewed*

Joy in loving husband
New home, family blending, beautiful
surroundings
A force for good, charitable gifts and deeds
School, chances, new ideas, exploration, and
involvement

Acceptance

Happiness for son's healing cancer;

Graduations, mastering certifications
Progenies' dependency and disappointments
Their rivalry for truth, ambition and success

Son's wife rising to heal the wounds of broken
family

Strong blow returns—Our centenarian and
matriarch succumbs to heaven
Sadness, relief of pain, grief and emptiness

More time to work at uncompleted tasks

Acceptance

A grandchild born to love and care

Writing, speaking, swimming—beloved hobbies
Milestone birthdays

Age combined with illness; arthritic pain; loss of
energy and time

Difficult days, complaints

Solace in medication, counseling, liturgy, and
friendships

Enjoyment of home and life's small pleasures

Art, sunshine and reading;
Walks in the woods, a swim in the lake; old
traditions

Looking at life—long range perspective

So much to do, time a question

Align my plans for those to follow

Hope, prayer, medication, and exercise
Hope for the future, hope for the children and
grandchildren!

Acceptance

April 2012

Бруно Ферреро

Усмішка

Жила колись усмішка, яка мандрувала світом. Це була щира, радісна, приязна усмішка. Була щаслива так, як може бути щаслива усмішка, і час від часу наспівувала.

Одного дня прийшла в містечко, в якому рух був особливо напружений, мешканці також не знали спокою. Усмішка чемно стояла біля переходу, чекаючи на зелене світло, коли раптом дві машини зіткнулися. Різко загальмували біля краю тротуару. Дверцята відчинилися і з першої машини вибіг чоловік з грізним виглядом. Раптом усмішка з'явилася на його обличчі і воно проясніло. Розгнівана жінка, яка вийшла з другої машини, зціпивши зуби, здивовано зупинилась. Потім також посміхнулась.

– Вибачте, це моя вина, – сказала.

– Нічого, це буває, – відповів чоловік. – Вип'ємо разом каву?

Усмішка продовжила свою мандрівку.

Викликала солодку усмішку у працівниці на пошті і люди в черзі почали розмовляти приязно.

Промайнула по обличчі вчителя і учні почали уважно його слухати.

Затрималася на обличчі професора у клініці і хворі стали почувати себе краще.

Потім підійшла до керівника закладу, до касирки у супермаркеті, до чоловіка, котрий повертався додому, до двох хлопчаків, які ворогували між собою.

Увечері усмішка поїхала з містечка. Почувалася трохи втомленою, але містечко було щасливе.

*Усмішка є світлом, яке проходить крізь вікно твого обличчя і каже людям,
що твоє серце вдома. Отож усміхнися! Ще раз!*

Показний і гарний плід, коли перестав усміхатися, перетворився на сушену сливку.

ХРЕСТИКІВКА

Горизонтально:

1. Український воїн, вільна людина.
6. Напиток з сухофруктів, один з обов'язкових 12-ти страв на Святий Вечір.
9. Головне місто Закарпаття.
10. Мистецтво співу.
11. Член театрального колективу.
12. Мешканець водоймищ.
14. Українська співачка Матвієнко.
18. Чорний ворон.
21. Український поет, замучений в московських каторжних таборах.
23. Штучне водоймище.
24. Український письменник з Волині ... Самчук.
25. Пора року.
26. Опади.
28. Птиця родини яструбиних.
29. Гетьман української музики.
30. Перші весняні квіти в українських дібровах, лісах і гаях.
32. Половина ігрового часу в футболі.
39. Річка, біля якої Богдан Хмельницький здобув блискучу перемогу.
40. П'єса М. Старицького «Циганка ...».
41. Галицький князь, батько короля Данила.
42. Міфічна істота, що живе в річках та озерах.
43. Мешканці столиці України.
44. Тарас Шевченко. «..... Стодоля».

Вертикально:

1. Велика ягода родини гарбузових.
2. Його приймає Верховна Рада більшістю голосів.
3. «Щоб шаблі не брали, щоб минали голівоньки наші». (3 козацької пісні).
4. Київський князь.
5. Птиця родини воронових, провісник весни.
6. Партія В. Кличка.
7. «Повіяв степовий, трава ся похилила,...». (3 стрілецької пісні).
8. Засновник династії Київських князів.
13. Міцкевич – польський поет, народжений в Україні.
15. Наука про минуле.
16. Матерія для козацьких кунтушів.
17. Назва в укр. фольклорі представника нечистої сили, чорта.
19. Волинський князь Мстислав ...
22. Правова інстанція.
23. Сітчасте знаряддя для риболовлі.
27. Листяне дерево.
30. Теперішній спікер Верховної Ради.
31. Військовий підрозділ українського війська.
33. Алмаз.
34. Музичний лад, в якому виконується більшість укр. пісень.
35. Кочові племена, які, пройшовши в давнину прадавними землями України, поселилися за Карпатами.
36. Об'ємність.
37. Плуг древніх українців.
38. Країна в Азії.

Відповіді на стор. 32.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

До нас пишуть... із Бразилії

“...Дня 26-го травня 2013 р. у Енкарнаціоні, Парагвай, Владика Даниїл Козлинський (бразилієць) перебрав уряд Апостольського Візитатора для українців греко-католиків у Парагваю, Чілі, Венесуелі та Уругваю. Це небувала подія, бо до тепер наші вірні залежали від латинського єпископату. Вже доходить 50 років, як наші Катехитки розвивають діяльність на релігійному та культурному полі у Парагваю. Вони допомогли зорганізувати там нашу парафію.”

Філомена Процик, головна директорка
Інституту Св. Ольги, Прудентополіс, Парана, Бразилія

*Вітаємо колишнього стипендіянта США Владика Даниїла Козлинського
та бажаємо сили, здоров'я, наснаги та благословень Божих на новому пості!*

(Спонсорами-опікунами у 1970-их роках були інж. Євген і Мирослава Наливайки з Мінеаполіс, Мінн.)

Марія Полянська, референтка стипендій США.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЧЕРВЕНЬ 2013

680 дол. – 96-ий Відділ США.
660 дол. – д-р Володимир і Ірена Герент (56).
550 дол. – Helena Schultz (38).
500 дол. – Люба Вижницька.
450 дол. – Андрій і Христина Козаки (86), д-р
Дарія Новаківська Лисий (54), д-р Стефан і
Тамара Тимків (78).
350 дол. – Alex I Khowaylo, Орест Жуль.
330 дол. – Матей і Оксана Козяки (91), Олександр
і Ольга Кузишини (100), Юрій і Аніса
Мицаки (ML), 67-ий Відділ США.
300 дол. – Бернارد і Анна Кравчуки (98).

220 дол. – Brush Rotary Club (38), Мирон Кравчук (98).
180 дол. – 91-ий Відділ США.
100 дол. – Аніса Мицак (ML).
70 дол. – Ефризима Принада.
50 дол. – Йосеф і Марта Мазурик.
25 дол. – Лярісса Кебуз (91), Анна Мац (91), Ніна
Ф Рааб (86).
21 дол. – Рената Бігун (28).
20 дол. – Надя Цегельська-Кідд (91), Оксана Кіпа
(91), Ольга Коваль (24), Оксана Козяк (91),
Богдана Михайлів (91), Розалія Полянська
(91).

Звертаємося до спонсорів (включно із відділами та окружними управами США), які опікуються поодинокими стипендіянтами, прислати нам Вашу знимку для поміщення у сьомій з ряду «Звітній брошури Стипендійної Акції США за роки 2008-2013», яку приготуємо до друку.

**Спасибі усім добродіям за пожертви, що уможливають діяльність
Стипендійної Акції США!**

Марія Полянська, референтка стипендій США, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій США.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ТРАВЕНЬ 2013

ДАТКИ

- 1,450 дол.** – Johnson & Johnson (matching Микола Дармохвал і Зоряна Гафткович).
- по 1,000 дол.** – Александер Непрель, Евген Бачинський.
- по 500 дол.** – Ярослав Бігун, Air Stream Airconditioning Co., The Boeing Company (matching Walter Bula).
- по 200 дол.** – Ярослав і Галина Оберішин, Ігор і Ірена Ядліцькі.
- 175 дол.** – JP Morgan Chase Foundation (matching Lydia Prokop).
- 120 дол.** – Юрій і Христина Балинські.
- по 100 дол.** – Irene Reid, Надія Троян, Анна Байляк, Володимир і Катерина Воловодюк, Микола Галів, Ірена О. Новосівська, 65 Відділ СУА, Святослава Боженко, Ольга Повзанюк, Люба Мельник, Ірена Гладка, Михайло Бошно, Богдан Лукачевський з родиною.
- по 85 дол.** – Володимир Остап'як, Валентина Кузьмич.
- 75 дол.** – Дарія Мерле.
- 70 дол.** – Юрій і Наталія Федорів.
- по 50 дол.** – А. Мікс, Юрій Годованець, Дарія Дика, Валентина Чудовська, О. Повзанюк, П. Борисюк, Зоя Гаюк, Осип Лушка, Анна Заброцька, Стефанія Назаркевич, Dr. Irene Rogutsky.
- по 35 дол.** – Мирон Бурик, Юрій Слиж, Атанас Кобрин, Галина Обаранець, Frank G. Serafin, Христина Карпевич.
- по 30 дол.** – Б. А. Кенеді, Ніна Данчук, Мирон і Люба Чолган.
- по 25 дол.** – The Prudential Foundation (matching Maryann Kulish) Богдан Кузик, Адріана Паска, Христина Ференцевич, Лідія Бук.
- по 20 дол.** – Маріанна Гарматюк, Володимир і Марія Лихач, Григорій Онуфрив, Любомир і Оксана Крушельницькі.
- по 15 дол.** – Ольга Орчук, Ольга Кондратюк, Юрій Левицький.
- по 10 дол.** – Володимир Чепіжак, Олег Склепкович, Любомира Мокей, Марія Бродило.

З НАГОДИ

I am making a donation of \$100, in the name of Maria Borysiuk and daughter Olga Borysiuk-Fagan.
Janis Landry-Lane.

I am making a donation of \$100, in the name of Maria Borysiuk and daughter Olga Borysiuk-Fagan.
Mary Sue Markey.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

- У пам'ять бл. п. **Марії Фіголь** складаємо 500 дол.
Андрій і Христина Козак.
- У пам'ять бл. п. **Ліди Винник** складаю 50 дол.
Звенислава Брикович.
- У пам'ять бл. п. **Люби Ціховляс** складаю 50 дол.
Звенислава Брикович.
- У пам'ять бл. п. **М. Стецьків** складаю 50 дол.
Звенислава Брикович.
- У пам'ять бл. п. **Галини Титли** приятельки з дитинства складаю 100 дол. через 83 Відділ СУА. Мужові Богданові і родині покійної складаю глибоке співчуття.
Ірена Воробець.
- У пам'ять бл. п. **Галини Титли** складаємо 100 дол.
Катерина і Володимир Воловодюки.
- У пам'ять бл. п. **Марії Борисюк** складаю 100 дол.
Петро Борисюк.
- У пам'ять бл. п. **Юрія Гавриляка** складаю 50 дол.
Олександер Брожина.
- У пам'ять покійного бл. п. **Павла Палієнка** складаємо 100 дол. Родині висловлюємо найщиріші співчуття.
Володимир і Катерина Воловодюки.

У пам'ять бл. п. **Софії Слузар** складаємо датки по 100 дол. – Марта Шиприкевич і Роман Волчук, Марія Жмуркевич, 50 дол. – Ляриса Заїка. Вічна їй пам'ять.

Поправка

У пам'ять наших батьків **д-ра Никифора і Марії Гірняк** складаємо 100 дол.
Люба і Мирон Чолган.

Замість квітів у пам'ять бл. п. **Богдана Гайдучка** складаємо 25 дол. Пані Лідії складаємо глибоке співчуття.
Володимир і Володимира Васічко.

У світлу пам'ять бл. п. **Ярослави Лучечко** складаємо 500 дол. Пані Лучечко була однією з тих, що заснували "The Wednesday Ladies", які організовували базари, вишивали речі для крамнички і приготувляли прийняття для Музею. Світла пам'ять про неї залишиться назавжди в наших серцях.

"The Wednesday Ladies".

Зліва: Анна Саф'ян, Рона Саф'ян, св.п. Ярослава Лучечко, Анастасія Гірняк, Дарія Дроздовська, Богданна Слиж, Стефанія Семуцак, Оксана Лопатинська, Мотря Мілянч.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

In memory of **Anna Boychuk**, former member of UNWLA Branch 76 in Detroit.

\$100	Richard T. Kilroy Jr. and Kathleen & Chelsea Bateman
\$100	Denise Alexander
\$50	Barbara Todd
\$25	Lydia Taraschuk

З вдячністю і пошаною, Ірина Рудик, референтка СО СУА.

Богдана Микита

Відлітають яблуні у вирій.
Розпочався пізній грушопад.
Тату, подивіться – у малині
По коліна Ваш осінній сад.

Піднялися до півнеба сливи,
Зачепили птаха за крило.
Тату, пам'ятаєте, як зливи
Навесні шуміли у вікно.

Світлячків сузір'я в конюшині
Наворожить ранній листопад.
Тату, подивіться, як жоржини
Засвітили Ваш вечірній сад.

Дивлюсь, як бавиться моє дитя
І на півсвіту розцвітають айстри.
І осінь до нестями золота
Враз оживає з акварелі майстра.
На шибці тануть крапельки дощу
І фіміагом куриться земля.
В цю мить блаженну сонячну мовчу –
Дивлюсь, як бавиться моє дитя.

Мотрія Воевідка Слоневська

Мотрія Воевідка Слоневська з кол. послом України до США д-ром Юрієм Щербаком.

Мотрія Воевідка Слоневська (7.XI.1943 – 17.VI.2013) переступила границю смерті з такою самою тихою елегантністю, що характеризувала її життя. І життям і смертю вона показала себе гідною всіх своїх предків.

В американському контексті ми б характеризували Мотрію “бейбі бумер,” але у її випадку – як у багатьох її ровесників – “бум” приходив від бомб і того все-охоплюючого, але не висказаного страху, що огортав наш клаптик Європи між молотом і ковадлом. Помимо такого дитинства, що продовжувалось в тоді захаращеному Нью Йоркському давнтавні, Мотрія зуміла виплекати в собі ту чи не найбільш позитивну характеристику галицького буття – так провадити родинне життя, щоб родина була інтегральною частиною як довколишньої спільноти, так і глибоко закорінених традицій роду і народу. Її гостинна хата ніколи не була плиткою. І не було у неї якогось фальшивого роздвоєння, “двох батьківщин.” Життя жилось тим, що Бог тобі дав, а довілля або підкладало під ноги, або давало до рук.

Благословлена щасливим родинним життям, працюючими батьками, люблячим чоловіком і дітьми, Мотрія не замикала себе у спорті і мистецтві, що їх пристрасно любила, а

ділилась своєю працюючою енергією з довіллям. Закінчивши школу св. Юра в Нью Йорку і Мерімавт Коледж, Мотрія була однією із перших жінок, що закінчила Джорджтаунську університетську Школу Зовнішніх Зв’язків.

Але родина була на першому місці. Подружжя з Романом, народження доньки Катерини і сина Михайла, яких виховала в любові як до України, так і до Америки. Довгі роки Мотрія займалась повдоволю матір’ю, а останніми літами милувалась внучками і внуками. При тому Мотрія ще розвинула власну фірму Прикладного Мистецтва і Благоустрою. Цей фах дозволив їй – без будь-якого розголосу і винагороди – значно причинитись у вивінуванні Українського Посольства у Вашингтоні. Мотрії вишколені очі і працюючі руки ще довго будуть віддзеркалені в мурах цієї історичної будівлі.

Та найбільше зусиль Мотрія присвятила Союзові Українок Америки, особливо ефективній праці в галузі зовнішніх зв’язків на всіх рівнях – від Міжнародної Ради Жінок і Вашингтонської Національної Катедри до печива в народних школах. Мотрія кількакратно була в Головні Управі СУА і довгі літа очолювала місцевий 78-ий Відділ СУА ім. Олени Степанів. До речі, дуже тихо і чуйно Мотрія і її рідня допомагали синові Степанів, Романові Дашкевичеві в його нелегкому житті.

До якоїсь міри Мотрія одідичила Союз Українок Америки. Ще молоденькою дівчиною, вона перша моделювала ще тепер в ужитку історичну ношу України, що була витвором її матері. Коли Україна мовчала, СУА була однією, якщо не одинокою, діяльною організацією, що мала вихід на міжнародну арену, навіть до комісії Організації Об’єднаних Націй. Для Мотрії СУА була живою і гнучкою організацією, інтегральною частиною її життя і праці. Вона завжди вміла без зайвого галасу і трафаретних потягнень знайти вихід на ширший світ як Союзові Українок Америки, так і Україні. У Мотрії не було “або-або”, а було завжди “разом.” Охоче виручала – чи тим, що підбере дітей, чи спече торт, чи зуміє знайти найбільший і найелегантніший букет квітів. І, на відміну від багатьох, не вважала за відповідне красномовно описувати свої осяги. Нам буде її дуже бракувати.

В останньому десятилітті на Мотрію і її рідню випав ще один важливий обов’язок – відати меценатством Фондації подружжя Тетяни і Омеляна Антоновичів. Тут треба було уважно визначати, як найбільш ефективно підтримати потреби науки і мистецтва, що в

якийсь вагомий спосіб слугуватиме українській культурі.

Лещатарство приносило Мотрії успіх на широкій американській, а не тільки нашій діяспорній арені, але нещасливий випадок закриття ту засніжену, тиху стежинку. Лещата хвороби підповзли до Мотрії підступно, вона їх то ігнорувала, то відштовхувала, але вкінці, як неминучого гостя, таки прийняла.

Люба Козбур

З великим жалем наш 111-ий Відділ СУА у Каліфорнії працював нашу вірну членку св. п. Любу (Даду) Козбур з Городиських, яка відійшла з волі Всевишнього у Вічність в кінці березня 2013 року.

Люба Козбур народилася у Галичині в родині Городиських. Батько її був власником великої аптеки у Львові. Під час Другої світової війни родина Городиських приїхала до США (м. Клівленд, Огайо). Тут Дада вийшла заміж за Нестора Козбура, студента технічної школи. Згодом виховали трьох чудових тала-

Я сподіваюся, що вона на якихось таких захмарених саях зустріла все те старе галицьке і буковинське гроно, що її породило – всіх Терлецьких, Лопатинських, Воевідків, Левицьких, Тарнавських, Шухевичів – і немає їм кінця. І дай Боже, що б не було кінця усім тим, що вміють жити плідно і вмирати гідно.

*Марта Богачевська Хомяк,
пресова референтка 78-го Відділу СУА.*

новитих дітей: Аскольда, Бориса та Ірису. З часом усі переїхали до теплої Каліфорнії.

Дада була довголітнім членом Пласту. З 1980 року вона стала членкою 111-го Відділу СУА, де протягом тривалого часу була мистецькою референткою традиційних виставок. Крім цього, Дада допомагала у потребах Української Католицької Церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Лос Анджелесі.

Дада була взірцевим прикладом української Мами, Жінки та Громадянки.

Вічна пам'ять про св. п. Любу Козбур назавжди залишиться поміж нами!

Оксана Козбур.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

500 дол. – 119-ий відділ СУА.

250 дол. – в пам'ять **бл. п. Олени Кисілевської** пожертви зложили: 100 дол. – Марта і Боб Торіеллі; по 50 дол. – Таїсса Богданська, Ксеня і Ігор Гапій, Ірена Савчин і Рон Долл.

255 дол. – в пам'ять **бл. п. Ольги Бродин**, довголітньої членки 62-го Відділу СУА в Глен Спей, Н. Й., пожертви склали на тризни: по 50 дол. – 62-ий Відділ СУА, Марія Гивель, Ярослава Мулик, Клявдія і Карел Конрад; 20 дол. – Анна Плєскун, по 10 дол. – Зінаїда Левицька, Богдан Бродин, Надя і Михайло Райш; 5 дол. – Галина і Юрій Сосновські.

100 дол. – замість квітів на могилу **бл. п. Олі Бродин**. Мужеві Богданові і синам з родиною висловлюємо щирі співчуття.

Лідія і Ярослав Черники.

100 дол. – в пам'ять **бл. п. Олени Папіж**.

Любомира Федорко.

50 дол. – в пам'ять **бл. п. Ольги Папіж**.

Марія Зарицька.

50 дол. – в пам'ять **бл. п. Олени Кисілевської**.

Марта Гординська.

\$ 25.00 – in memory of **Ivan Medjanyk**, father of Tamara Weremijenko.

Branch # 56, North Port, FL.

Щедрим жертводавцям сердечно дякуємо!

«Our Life» has a new e-mail address!

Please send your submissions, questions, or suggestions in either English or Ukrainian to:

unwlaourlife@gmail.com

Thank you!

«Our Life» Editors

Наша обкладинка

Олена Онуфрив – молода мисткиня зі Львова. Наприкінці 90-их рр. вона закінчила Львівський державний коледж декоративного та ужиткового мистецтва ім. Івана Труша, а 2005 року здобула диплом Львівської Академії Мистецтв.

Ще під час навчання в Академії мисткиня почала виставляти свої картини та художні вироби зі скла в музеях та галереях України, Іспанії, Німеччини та Фінляндії, а також брала участь у пленері в Англії. З 2001 року Олена мала 11 персональних та понад 20 групових виставок по Україні (Львів, Київ, Миколаїв, Одеса) та за кордоном (Польща, Туреччина, Румунія, США, Австрія, Сінгапур).

В лютому 2009 року Олена привезла персональну виставку під назвою “Часточка раю” до Українського національного музею в Чикаго. Сповнені яскравих, сонячних кольорів, пейзажі Олени Онуфрив зігріли своїм теплом холодне й вітряне зимове Чикаго. Розкішні краєвиди Італії та Греції, намальовані під враженням від літніх подорожей мисткині, квітучі вазони і безмежні поля українських соняшників (зображені на нашій обкладинці) зачарували тих, хто мав нагоду відвідати виставку Олени.

Окрім малярства, талановита й енергійна мисткиня працює також у сфері дизайну. З 2008 року, коли Олена вперше розробила колекцію одягу в співпраці з дизайнером та представила її під час Українського тижня моди у Києві, квіткові мотиви з її картин часто слугують основою для дизайнерських колекцій.

Роботи мисткині зберігаються в приватних колекціях України, Польщі, Великобританії, Ірландії, США, Канади, Іспанії, Німеччини, Фінляндії, Туреччини, та Сінгапуру. Детальніше ознайомитися з малярством та мистецьким декором Олени Онуфрив можна на її вебсайті: www.onufriv.com.

Our Cover Artist

Olena Onufriv is a young artist based in L'viv, Ukraine. In the late 1990s, she graduated from the Ivan Trush L'viv State College of Decorative and Applied Arts and went on to study at the L'viv Academy of Arts.

While still a student at the Academy, Ms. Onufriv began to exhibit her paintings and art glass in the museums and galleries of Ukraine, Germany, Spain, and Finland. In 2000, she also participated in a plein air event in England. Since 2001, the artist has had 11 personal as well as over 20 group exhibitions across Ukraine (L'viv, Kyiv, Mykolayiv, and Odesa) and abroad (Poland, Turkey, Romania, the United States, Austria, and Singapore).

In February of 2009, Olena brought a personal exhibition, entitled *A Little Piece of Paradise*, to the Ukrainian National Museum in Chicago. Bright-colored and sunlit, the landscapes by Ms. Onufriv warmed the cold and windy Chicago winter. The magnificent vistas of Italian and Greek beaches and towns, inspired by the artist's summer travels, the blooming potted plants and the endless fields of Ukrainian sunflowers (featured on our cover) enchanted those who had the chance to see Olena's exhibition.

Besides painting, the multi-talented artist also works in the area of design. Since 2008, when Olena first created a clothing collection in collaboration with a designer and presented it during the Ukrainian Fashion Week in Kyiv, the flower motifs from her paintings have often served as a basis for designer collections.

Olena Onufriv's artwork is part of private collections in Ukraine, Poland, Great Britain, Ireland, Canada, the United States, Spain, Germany, Finland, Turkey, and Singapore. For more information on the artist, her paintings and decorative art, please visit her website: www.onufriv.com.

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї роздільності (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzinych@comcast.net)

Довкола світу: Пейзажі від Олени Онуфрив
Around the World: Landscapes by Olena Onufriv

Англійський сад /An English Garden

Англія /England

Ріомаджоре /Riomaggiore (Italy)

Кап-Ферра /Cap-Ferrat (France)

Санторіні /Santorini (Greece)

Вечір /Evening

YOUR HEALTH IN A CRYSTAL BALL

by Ihor Magun, MD, FACP

Predicting your possible medical future, as if seeing it in an imaginary crystal ball, may not be so far-fetched. These days we are armed with information about family history and disease screening tests. This provides us with the unique opportunity to initiate lifestyle changes years, if not decades, before actual problems surface. Although “you cannot change the genes you inherited,” as the famous line goes, you can make changes that may not only alter the course of a disease but even eliminate it altogether.

With new health law regulations scheduled to take effect in the very near future, annual preventive care screenings will become standard, even without any out-of-pocket expenses. Request and take advantage of these tests. Make certain you get screened for diseases that are prevalent in your family and screen for diabetes with a test referred to as “hemoglobin A1C.” This will evaluate your risk of getting diabetes.

For individuals with elevated cholesterol levels, and especially from families with heart disease, dietary interventions and medicinal approaches are warranted at an earlier stage in life. Deposition of plaque narrows blood vessels and initiates the process of vascular disease.

Although much has been spoken and written about physical activity, most individuals lead sedentary lives. Do not follow that pattern. Incorporate physical activity into your daily routine. You will be surprised by how good it actually feels. If you remain physically active throughout your life, the benefits will last long into the future.

Mental exercises and socially engaging activities (such as your membership in the UNWLA) provide the necessary means of keeping you sharp. Challenge yourself with mental activities and change simple things—for instance, try using the fork or the computer mouse with your left hand (or the right one if you are left-handed to begin with).

Although you may already know your family history of possible diseases, it may be beneficial to sit down and discuss more extended family, inquiring about issues that may have skipped a generation.

Age-appropriate screenings such as colonoscopies, eye examinations, mammograms, bone density studies as well as blood tests for certain known family diseases should be scheduled.

Eliminate bad habits: if you smoke, stop; if your alcohol intake is excessive, cut down; and if your sleeping habits are bad, address them.

Finally, catch up on suggested immunizations. Pertussis is making a comeback and a booster vaccine combined with tetanus and diphtheria should be updated (Tdap). Annual influenza vaccine, pneumonia vaccine and the vaccine for herpes zoster (shingles) may be recommended as well.

Look carefully into your imaginary crystal ball. Incorporate the suggestions that apply to you and just begin to enjoy the healthy future that you orchestrated for yourself. Here's to your good future health!

Told by his service that he had an emergency prescription to fill, the druggist hurried to his store in the middle of the night and found the stingiest man in town waiting out front.

“My doctor says I should take this,” the man said as he handed a note to the druggist.

“Ten cents worth of bicarbonate of soda? You woke me up for this when a glass of hot water would do about as much good?”

“A glass of warm water?” said the customer, taking the note back from the druggist. “Thank you for the advice, and have a good night.”

ВІДПОВІДІ НА ХРЕСТИКІВКУ

Горизонтально: 1. Козак. 6. Узвар. 9. Ужгород. 10. Вокал. 11. Актор. 12. Рак. 14. Ніна. 18. Крук. 21. Стус. 23. Став. 24. Улас. 25. Зима. 26. Град. 28. Каня. 29. Лисенко. 30. Ряст. 32. Тайм. 36. Мер. 39. Батіг. 40. Аза. 41. Роман. 42. Русалка. 43. Кияни. 44. Назар.

Вертикально: 1. Кавун. 2. Закон. 3. Кулі. 4. Ігор. 5. Грак. 6. УДАР. 7. Вітер. 8. Рюрик. 13. Адам. 15. Історія. 16. Оксамит. 17. Антико. 19. Удатний. 22. Суд. 23. Сак. 27. Береза. 30. Рибак. 31. Сотня. 33. Алмаз. 34. Мінор. 35. Угри. 36. Маса. 37. Рало. 38. Іран.

БАБИНЕ ЛІТО

Промайнуло тепле літечко. В наш час – це дні відпусток, довгих шкільних вакацій, а в давнину важкої праці «до сьомого поту» українського хлібороба, бо прислів'я каже, що «один літній день - цілий рік годує». І хоча літо буває лише один день в році, приходиться перший місяць осені, в якому знаходиться короткий час для теплих днів, коли парує осіння земля бабиного літа. В деяких місцевостях цей перший осінній місяць ще називали, як пише Яків Головацький «баське літо», для того, що баби свої роботи порають, коноплі отіпають, полотно добілюють, ...в городах порають...». Українськими філологами згадується і інші назви першого місяця осені – «покрійний» (земля покривається листом), «ревун» (від староруського «руен», коли приходив час шлюбних поєдинків оленів – «руєніє»), «зарев» (від жовтого та багряного кольору осіннього листя).

В українському календарі назви місяців теж українські, а не запозичені з старолатинської і носять імена, що отримали з давніх часів, як відзначення якихось важливих подій, чи прикмет даної пори року. Цілком зрозумілі для нас назви місяців, наприклад, липня (цвіте медоносна липа), серпня (час жнив, під час яких в давнину та ще за пам'яті наших мамів та бабусь головним знаряддям праці був серп). В більшості інших країн цей місяць носить назву «септембер», тобто сьомий місяць року, яким він був у стародавніх римлян, бо новий рік у них починвся з 1-го березня.

Коли пізнім літом та раною осінню пройти сосновими борами, сiглами, поліськими гаями, то очі мимохідь зупиняються полюбуватися тим дивом – буйним рожевим та бузковим цвітом вічнозелених кущів вересу. Верес цвіте від серпня аж до жовтня, але найбуйніше розцвітає у вересні. Ось з цим буйноцвіттям вересу і пов'язана назва першого осіннього місяця – вересень. Верес є добрим медоносом, тому над його цвітом не змовкає мельодія шелесту крилець трудолюбивих бджілок. Щоправда, вересовий мед має дещо гіркуватий присмак, але лікарськими властивостями не поступається липовому меду.

В народі кожен місяць пов'язаний з подіями, що притаманні цій порі року, релігійними святами, традиціями, повір'ями, преплетеними легендами та прислів'ями, цілою системою обрядів, а також відпочинку та дозвілля.

Наприклад, після Семена (14 вересня) вечорами можна було зустріти на вулицях сіл і містечок статечних чоловіків, перев'язаних рушниками: з цього дня дівчата на виданні могли дочекатися сватів. Правда, до весілля потрібно було ще почекаати хоча би до Покрови, тобто, через місяць. До Семена потрібно було також посіяти озимину. Тому в деяких місцевостях вересень мав і паралельну назву – «сівень».

Від Семена починається справжня осінь і з цього дня починається «старе» бабине літо, яке триває до 21 вересня. Якщо на Семена світить сонце, то осінь буде теплою, каже народне повір'я.

«Чуєш, брате мій, товаришу мій, / Відлітають сірим шнурком журавлі у вирій...», – це теж подих осені в цій журливій пісні, що стала для позбавлених лихоліттями своєї Батьківщини своєрідним гимном. В середині вересня небом пропливають журавлині ключі та інші пташині стаї, відлітаючи у теплі краї. До 21 вересня покинуть свої гнізда під селянськими дахами бистрокрилі ластівки. Останніми (з 28 вересня, після Воздвиження) покидали родимі місця гуси. Ще через тиждень в Україні залишаються тільки птахи, які залишаються тут на зимівлю.

Цікавою є гуцульська легенда про зміїни ради на Воздвиження (27 вересня). В той день заборонялося ходити до лісу, щоб не потрапити на таку зміїну нараду. Легенда говорить, що в цей день плазуни виходять з нір, щоб порадитись, де і як перебути холодну зиму. На тих зборах кожен плазун повинен відзвітуватися за свої вчинки на протязі літа. Тих гадюк чи вужів, що вкусили людину, виганяли з-поміж себе і вони мусіли шукати собі місце для зимівлі самотійно.

30 вересня, в день Віри, Надії, Любові і Софії, жінки не починали жодної важливої роботи.

ВЕРЕСНЕВІ ПРИКМЕТИ

Вересневий час – сім погод у нас .

Гуси летять високо – осінь буде тривалою.

Шишки на ялині ростуть низу – на ранні морози.

Теплий і сухий вересень – на пізню зиму.

Бульбашки на воді після дощу – на довгу негоду.

Вересневий дощ, що почався вранці, довго не триває.

Багато павутиння на рослинах – на довгу теплу погоду.

*Маріанна Онуфрик,
м. Ірпінь, Київ.*

Використана література.

Скурагівський В. Український народний календар. – К.: Техніка, 2003. – 384 с. – (Народні джерела).

Ярко і Том

В одному невеликому містечку у маленькому будиночку жила самотня старенька бабуся. Вона піклувалася своїми квітами в городі та двома кішками. Про неї ніхто не турбувався, крім кішок, що присипляли її до сну тихим муркотінням та зігрівали взимку в спільній постелі. Добрі сусіди раз в тиждень брали бабуся зі собою до супермаркету за покупками, а в неділі і свята до церкви.

Ранньою весною кішки Мурка і Зірка подарували бабусі десятеро маленьких кошечок. Таких різнобарвних – сіреньких, рудуватих, чорненьких, біленьких, зате з ясними голубими очками. Лише одне котенятко було з розмальованою шерстю всіма кольорами.

Веселих, грайливих котенят швидко розібрали добрі люди. Залишився один котик, той, що був такий різнокольоровий. Тоді бабуся попросила сусідського хлопця Миколу, щоб відвіз цього котика до тваринного притулку. Але Микола не виконав прохання бабусі, а на найближчій бензиновій станції викинув котика з авта. Котик злякався і поліз в густі кущі, що росли неподалеку. Тут довго плакав і м'яввав, кличучи маму і бабуся, аж змучився. Трохи поспавши, пробудився від голоду. Вже вечоріло. До станції все під'їжджали і під'їжджали авта. Котик насмілювався, перебіг дорогу й наблизився до людей. Але на нього ніхто не звертав уваги. Люди, заправивши авта, спішили від'їхати. Довго стояв змучений і голодний котик на краю дороги.

Несподівано одне авто зупинилося. В ньому сиділи троє: тато, мама і восьмилітній їх син Ярко. Це Ярко побачив худючого котика край дороги і попросив тата зупинитися, щоб дати йому щось з'їсти, хоча би із його канапки, якого він тримав, смакуючи, в руці.

Батько вийшов з авта, нахилився з шматком шинки і скрикнув:

- От горе, який він худющий, о Боже!

- Тату, візьмим його до себе, прошу... Він такий нещасний!

- Але ж він такий брудний і шерсть облізла на мордочці. Може якусь хворість має, - невпевнено заперечила мама. Мама теж мала добре серце, але переживала за здоров'я сина, що так потребував ще й сам повсякчасної допомоги, про що мова піде пізніше.

Мамина мова своєю мелодійністю нагадала котикові бабуся і він ледь чутно жалібно зам'яввав.

- Мамо, я сам його відмию... Правда, тату?

Так котик опинився в родині ще одних українських емігрантів. Він почав швидко орієнтуватися в новій домівці. А на ніч вкладався спати з Ярком після того, коли тато переносив з інвалідного крісла-візочка свого сина до ліжечка. Вони з Ярком стали нерозлучними. Ярко назвав котика Томом в честь героя з серії мультиків Діснея «Том і Джеррі», «адже Ярослава на англійський лад зовуть Джеррі», - пояснював всім. Том охоче відзивався на своє ім'я.

Ярко вже два роки, як не може ходити після автокатастрофи. Не допомагали ні дві важкі операції на хребті, ні щоденна терапія. Але батьки не втрачали надії на одужання сина і щоденно молились про допомогу до Бога і Матінки Божої.

Коротке тепле літо наближалось до кінця. Яркові знову пора до школи. Ось сьогодні тато з мамою поїхали за необхідними закупками, а Ярка вивезли на інвалідному кріслі на веранду, закутавши ковдрою хворі ноги. Том, як завжди, був біля нього. Ярко придумав рухливу забавку для непосидючого молодого кота. Прив'язував жмут паперу довгою ниткою, другий кінець нитки закріплював до палички. Том, почувши шурхіт паперу, то підскакував за ним, то бігав навколо крісла, намагаючись зловити рухливу «мишку». Так вони могли бавитися часто і довго.

Ось і тепер Том зумів зірвати «мишку» з нитки на землю, підкинув її два-три рази в повітря. Раптом дужий порив вітру підхопив паперову кульку і покотив її верандою, потім сходами вниз, де блистіла до сонця вода у невеликому домашньому басейні. Том теж біг, то котився сходами за шелестом «мишки», поки обоє не шубовснули у воду. Том швиденько винирнув, з переляку пчихнув і почав дертися по цементній стіні. Даремно кігті дряпали цемент, але зачепитися не мали за що. Обезсилений Том все повільніше і повільніше дряпав стіну.

Ярко голосно кликав на допомогу. Даремно. Тоді рішуче скинув з ніг ковдру, ступив однією ногою на землю, потім другою і, спершись руками на бильця крісла, став на ноги. Підлога, сходи, басейн закрутились перед його очима, страх падіння скував хлопчикові серце. На мить заплющив очі і, переборовши страх, рушив рятувати свого друга, любов до якого була сильнішою за страх. Хитаючись на хворих ногах, дійшов до сходів, і, тримаючись за поруччя, дійшов до басейну. Став на коліна, нахилився і за загривок витянув Тома з води. Кіт, дрожачи всім тілом, притулився до свого рятівника і з вдячністю лизнув теплим язичком в бороду.

Ярко зовсім забув, що не може ходити, сміло з Томом на руках рушив до свого крісла. Коли наблизився до сходів, на веранду вибігли мама і тато, які щойно повернулися додому. З тривогою кинулись до сина, та він зупинив їх:

- Не треба. Я сам, - і поволі сходами вийшов на веранду. Здивуванню і радості у батьків Ярка не було меж. За поцілунками пішли розпити, як він пішов?

- Та дуже просто. Том топився, то я мусів його рятувати, і хтось дав мені сили це зробити... Тепер я вже буду ходити, - радів Ярко.

- То ангел твій, синку, за твою вірність нещасному котикові і за твоє добре серденько допоміг тобі. Недаремно ми молилися за тебе, - зі сльозами радості мама обнімала і Ярка, і мокрого Тома.

Святослав Левицький.

APPLE PLATSOK

Larysa Stebly
Branch #88

5 apples, sliced in sm. pieces
2 c. sugar
2 eggs
1/2 c. oil
2 tsp. vanilla

2 c. flour
1/4 tsp. baking soda
1 tsp. salt
3 tsp. cinnamon
1/2 c. chopped walnuts

Combine apples with sugar, set aside. In large bowl beat eggs, oil and vanilla. Add dry ingredients with apple mixture and beat for about 2 minutes. Pour into a greased 9 x 13-inch pan. Bake at 350° for about 45 to 50 minutes.

APPLE BABKA

Oksana Horajecyk
Branch #43

1 c. powdered sugar
3 eggs
3 McIntosh apples
2 c. flour
1 1/2 tsp. baking soda
1 tsp. cinnamon

1 c. finely ground walnuts
2/3 c. oil
1 tsp. vanilla extract
1 tsp. rum
1 c. golden raisins

Preheat oven to 350°. Grease 10-inch springform pan. Core, peel and grate apples. Sift flour, cinnamon and baking soda, add walnuts and mix. In separate bowl, cream eggs with sugar. Add oil, vanilla extract and rum. Add flour, walnut mixture and raisins and incorporate. Transfer dough to baking pan. Bake for 1 hour.

PLUM OR APPLE KUCHEN

Anna Maksymowych
Branch #43

2 lbs. plums or 1 1/2 lbs. tart apples
1 1/4 c. flour, sifted before measuring
1/4 c. sugar
1 1/2 tsp. baking powder
1/2 tsp. salt

1/4 c. butter
1 egg
1/4 c. milk, generous
1 tsp. vanilla extract

Preheat oven to 350°. Mix all ingredients, except fruit. Press dough on bottom and up the sides of an 8 x 8-inch baking pan. Cut fruit and arrange on top of dough.

For Topping: **1/4 c. sugar**
1 tsp. ground cinnamon
1/4 c. butter

Melt butter. Add sugar and cinnamon. Spoon over fruit. Bake kuchen for 30 minutes or until edges are brown.

From Sharing Our Best (2011), a collection of recipes from Members, their families and friends of the UNWLA, Philadelphia Regional Council

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Out of Tradition: Contemporary Decorative
and Applied Art

28 April – 29 September, 2013

Organized by The Ukrainian Museum, the exhibition
Out of Tradition: Contemporary Decorative and
Applied Art features the work of 35 contemporary
decorative artists of Ukrainian background from
Ukraine, the United States, and Canada.

The Ukrainian Museum
222 East 6th Street (bet. 2nd and 3rd Aves.)
New York, NY 10003
Wed. thru Sun. 11:30 am - 5:00 pm (212) 228-0110

visit www.masha.org for updates and venues ~ Masha Archer Design Studio · San Francisco · 415.861.8157

'maria muchin'

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1-st Vice President
Anna Macielinski	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Lidia Bilous	– 4th VP – Public Relations
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Nadia Cwiach	– Treasurer
Roma Shuhan	– Financial Secretary
Olha Kuzyszyn	– Press Secretary
Vera N. Kushnir	– Member-at-Large
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Roksolana Misilo	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Martha Pelensky	– Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych	– Members at Large Chair
Zoriana Haftkowycz	– Webmaster

REGIONAL COUNCILS

Irena Petrina	– Detroit
Iryna Buczkowski	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Oxana Dats	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Jaroslava Mulyk	– Member
Renata Zajac	– Member
Maria Tomorug	– Alternate
Tatiana Rishko	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*“УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ” – серія I, ст. 3 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори жіночих сорочок із Східнього Поділля.*